ISSN 0132-4462

1988 СЕРПЕНЬ № 15

Перець

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— От негідники, з ранку до вечора товчуться. Якби моя воля, я їх таким податком обклав би...

ТЕЛЕГРАФНЕ АГЕНТСТВО ПЕРЦЯ

У СПОГАДАХ СУЧАСНИКІВ

Як передає наш донецький кореспондент, ближчим часом у місцевому видавництві побачить світ збірник «Річки Кальчик і Кальміус у спогадах сучасників», підготовлений товариством охорони природи м. Жданова. У книзі зібрано свідчення очевидців, котрі пам'ятають, скільки у цих річках водилося риби, плавало диких качок, кумкало жаб. І від усього цього лишилися тільки спогади. Оскільки жданівська аглофабрика металургійного комбінату «Азовсталь» своїми промисловими відходами все це знищила.

ГРОШІ НА КООПЕРАТИВ

До штаб-квартири Телеграфного Агентства Перця звернулася жителька м. Києва Р. М. Овсієнко із таким запитанням: чи нараховуються проценти на ті гроші, які їй давно мусять повернути будівельні організації — «Київенергоспецремонт» та РБУ-3 міськжитлоуправління — за халтурний ремонт, зроблений в її квартирі по проспекту Ворошилова, 17-а?

Якщо це так, то, за словами Раїси Миколаївни, вона більше нікуди не буде скаржитись, а із радістю почекає, поки тих процентів набереться стільки, щоб побудувати кооператив.

Штаб-квартира ТАП нині вивчає це питання.

З НАГОДИ ЮВІЛЕЮ

ХМЕЛЬНИЦЬКА область. (Кор. ТАП). Виповнилося 25 років від дня здачі в експлуатацію виробничої бази одинадцятої дистанції контактної мережі, що належить до Козятинського відділення Південно-Західної залізниці.

З цієї нагоди відбулося спільне урочисте засідання керівників відділення залізниці й Полонського районного вузла зв'язку, на якому на честь ювілею нарешті досягнуто домовленості про радіофікацію робочих приміщень дільниці, а також трьох восьмиквартирних будинків, у яких мешкають залізничники-енергетики.

Бурхливі оплески викликала обіцянка зв'язківців району протягом наступних 25 років поставити на дільниці ще й телефон для зв'язку із містом.

У відповідь на таку зворушливу турботу персонал дільниці зобов'язався пропустити через контактну мережу удвічі більше електроенергії, ніж її в ту мережу надійде.

Хай іде з торбою!..

Майже щовечора, після програми «Час», телебачення показує нам веселі короткі «мультики», які щоразу завершуються рішучим закликом: «Економте!» Нас уклінно просять, нам терпляче нагадують, енергійно рекомендують економити воду й електрику, заощаджувати газ, зберігати тепло в квартирі і так далі й тому подібне.

Ми уважно вислуховуємо ці прохання та рекомендації, однак реагуємо на них по-різному. Приміром, моя дружина, коли бачить, як мультиплікаційні краплі води, що падають з мультиплікаційного крана, перетворюються на мультиплікаційні монети, зривається зі стільця і мчить перевіряти, чи все закручено у кухні та у ванній кімнаті. А от дружина мого сусіда Євмена Євменовича, побачивши ті самі краплі-монети, теж мерщій тупотить до кухні й до ванної, однак не закручує, а відкриває крани й мерщій наповнює усі наявні в квартирі ємкості. Бо, пояснює вона, коли так настирливо нагадують берегти воду, то не інакше скоро її не буде, отож слід зробити запас.

Або коли наступного разу телик закликає економити електроенергію, я стрімголов кидаюсь до другої кімнати, бо — згадую — перед цим забув вимкнути настільну лампу. Євмен же Євменович, почувши оте «економте!», подумки накладає сам собі резолюцію: «Перевірити й ужити заходів!». І спокійно лягає спати. А вранці приходить на роботу й виявляє, що підпорядковане йому підприємство за звітний період розтринькало електроенергії в півтора рази більше, ніж було встановлено лімітом. І тут же вживає заходів: телефонує у трест, у главк, в управління, в об'єднання, в міністерство і просить, благає, а також обіцяє, що це востаннє,— і таки добивається збільшення ліміту вдвічі. Й одержує наприкінці кварталу премію за економію електроенергії.

Коли ж перебирають усі встановлені й підвищені ліміти, Євмен Євменович діє так, як, приміром, М. Яцишин — головний енергетик Бережанського заводоуправління будматеріалів. Той при перевитраті підприємством 757 тисяч кіловат-годин, у звіті відрапортував, що вклався в норму.

Ці ж керівники без будь-яких гризот совісті вписали у звіти не дуже правдиві, зате цілком заспокійливі цифри, коли виявили ще й значну перевитрату котельно-пічного палива.

Та якщо вже мова зайшла про марнування палива, то тут, звісно, важко встигнути за автомобілістами. Бо на їхньому боці — велика швидкість і значний досвід. На підприємствах об'єднання «Тернопільагропромтранс», наприклад, щодня не виходить у рейс третина автомобілів. Щоб ці простої аж надто не лізли в очі, роботу транспорту часто-густо оплачують за погодинним тарифом, коли не дуже розбереш, їздила машина чи стояла, як регулювальник на посту. Шляхові листи тут переважно заповнюють самі водії і роблять це, як кому заманеться — тобто з відповідними приписками. А щоб ті приписки також не лізли в очі, звірки обсягів перевезень проводять вряди-годи і абияк.

У спецавтопідприємстві 1901, яким керує П. Смолинський, народні контролери вибірково перевірили п'ятнадцять шляхових листів у чотирьох водіїв і встановили, що протягом лише одного місяця було приписано 900 кілометрів пробігу й 11 тисяч тонно-кілометрів, на що було безпідставно списано (а отже, вилито в кювет або продано наліво) близько півтонни бензину. Коли зробили зустрічну перевірку в РБУ-2, то виявили приписку обсягів перевезень щебеню і піску також протягом одного місяця на 15 тисяч тонно-кілометрів, у зв'язку з чим незаконно списали 1300 літрів бензину. За це водіям зверх законної виплатили близько 400 карбованців незаробленої платні. Наче й не так багато, але зате не без шахрайства.

Як бачимо, до приписок в автопідприємствах і далі ставляться досить легко. Зате досить важко повертаються до переведення машин з бензину на газове паливо. А газ таки ж дешевший за бензин. Це, звісно, зовсім не означає, що газ можна просто так палити або пускати його в навколишню атмосферу, грубо плюючи на науку екологію. Але ж — і палять, і плюють.

У цьому певні взірці подає Збаразький завод продтоварів. Тут котлоагрегати експлуатують без режимних карт, відсутня автоматика регулювання процесів горіння. Завдяки такій пасивній діяльності чи, скорше, активній бездіяльності збиражці лише упродовж чотирьох місяців зуміли перевитратити 45 тисяч кубометрів газу, що складає мало не чверть планової потреби. За такий же час на семи вибірково перевірених підприємствах і в організаціях Тернопільщини перевитрата газу сягнула майже двох з половиною мільйонів кубометрів...

Прочитав я вищенаписане і мимохіть згадав, скільки разів за своє життя виступав проти марнотратників. А скільки про них писали мої колеги-фейлетоністи! А скільки — економісти, вчені, практики. А скільки різних ревізій проведено, скільки актів списано, скільки постанов видано! Отож і майнула думка: якби весь той папір, списаний на фейлетони, статті, акти, постанови, можна було зекономити й продати кудись за кордон, а на виручену валюту придбати б десь в арабських еміратах нафту, то ми мали б неабиякий зиск.

А так — розкритикуємо, «заактуємо», «запостановимо», «одоганимо» одного марнотратника, аж гульк — уже в іншому місті, в іншому господарстві спливає інший розтринькувач, який діє за точнісінько таким же сценарієм.

Отака зачарована круговерть виходить.

Отож і дійшов я думки: ні актом, ні постановою, ні доганою (навіть найсуворішою, навіть з найостаннішим попередженням) нашого закоренілого марнотратника не здолати. Узяти його можна хіба що госпрозрахунком. От коли він сам піде з торбою, коли сам вилетить у трубу,— ось тоді він нарешті збагне, що розтринькувати енергоресурси таки невигідно. Збагне, що, виходячи з дому, треба гасити світло, як того вимагає популярне гасло. А коли не вміє своєчасно гасити, то слід уміти своєчасно самому піти геть. Поки не пізно — за власним бажанням.

О. КРУКОВЕЦЬ.

Тернопільська область.

ЗАСПОКОЇЛА

Стрілась з подругою Катря,
Як рум'яна вишня:
— Привітай мене, Ганнусю,—
Втретє заміж вийшла!
Лиш боюсь, молодший мене,
Ще й красивий — горе!
— Та не бійся, він з тобою
Постаріє скоро!..

Степан ГРИЦЕНКО.

ЗМІНИ Є...

— Пияк Данило одружився?
А чи хоч трішечки змінився?
— Та як вам, голубе, сказати...
Якісь, напевне, зміни є:
То пропивав свою зарплату,
А це й на жінчину вже п'є.

Борис ШРУБЕНКО.

НІЯКИХ СТРЕСІВ!

Сьогоднішні міські жителі все частіше скаржаться на нерви, все частіше стають жертвами стресових ситуацій. Як відомо, лікуються нервові хвороби важко, а тому ми так багато говоримо про їх профілактику. Так от, найліпша профілактика в цьому ділі — човен. Купуйте човен, і ніякі стресові ситуації вам не страшні. Відпочинок на воді настільки заспокоює і зміцнює нерви, що людина стає дивовижно спокійною, навіть незворушною.

Судіть самі, автомобілісти здають екзамен з правил дорожнього руху раз і назавжди. Човнярі — кожні кілька років, незважаючи на те, що правил руху на воді у декілька разів менше. І ви чули, щоб хоч раз вони протестували? Автомобілісти при їхній експресивності такий би гвалт чинили! А ці й оком не поведуть. Власники човнів, приписаних на ремонтно-відстійному пункті номер шість, взагалі демонструють чудеса довготерпіння. Вони тут регулярно і покірно платять гроші навіть за послуги, яких ніхто їм не робить. Платить власник гроші і... кличе друзів або ж сусідів, щоб свій човен спустити або підняти. Ну, що платять вони за зберігання човнів — це зрозуміло. Але те, що окрему плату беруть за користування влітку стелажами, хоч човен влітку, як відомо, завжди стоїть на воді — це теж їх особливо не хвилює. Спокійно вони ставляться і до того, що немає елементарних умов та інструментів для ремонту човна, що бензин для заправки привозять не в оголошені години, а коли заправникам заманеться. Навіть питної води на території РВП не знайти. Або бери з Дніпра, або ж вези з дому.

І при цьому човнярі зберігають абсолютний спокій. Навіть скарг не пишуть. Якось, правда, спробували — так нічого не вийшло. Керівники служби дружно продемонстрували свою незворушність. Мабуть, у них теж нерви загартовані. Бо відпочивають на воді.

Д. ЗАХАРОВ.

м. Київ.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Без слів.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Без слів.

ПЕРОМ ПО ПЕРАХ

ТИ ЙОМУ ПРО ІНДИКИ...

Уявляєте собі змістовність розмови, коли ви, скажімо, людині про індики, а вона починає про кури дикі? Якщо це для розваги у вільний час, то інша річ — кожен на свій копил розважається. А якщо при виконанні службових обов'язків?

Коротше кажучи, Федір Іванович Ярошов із села Червона Волока Лугинського району на Житомирщині придбав собі пральну машину. Привіз цю побутову радість додому, ввімкнув у електромережу, а з прального агрегату... дим пішов.

Довелося везти його до Лугинського райпобуткомбінату на ремонт.

— Не фурчить? — бадьоро запитали там Ярошова. — Нічого, у нас зафурчить. Це нам раз плюнути.

Сказано — зроблено. Після ремонту машина й справді разів зо три фуркнула, а потім виплюнула хустину володарю межи очі. Десятого лютого тепер уже позаминулого, 1986 року, вдруге відвіз Ярошов це диво сучасної техніки до тієї ж контори. Через кільканадцять місяців, висипавши на «машиновласника» оберемок об'єктивних причин, начальник побутовців тов. Жабуровський твердо пообіцяв йому в недалекому майбутньому привезти злощасну машину прямо до двору. Пообіцяв — і не привіз. Коли вже на другий рік повернуло, плюнув спересердя Федір Іванович і розповів нам про лугинських бракоробів і марудників.

«Ну, товариш Жабуровський, постривай!» — подумали ми, передбачаючи, як гнівно прореагує обласне побутове керівництво на діяння свого підлеглого.

Відповідь не забарилася: «Управління побутового обслуговування населення повідомляє, що пральна машина «Таврія» тов. ЯРОШОВОЇ Ф. І. (розрядка наша — Я. К.) відремонтована 24.03.87 р.

Начальник управління П. І. Юрковський.
Вик. Апатов Г. С.».

Отак стисло, з почуттям свято виконаного обов'язку П. І. Юрковський і «вик. Апатов Г. С.», зарахувавши Федора Івановича до жіночої статі, розповіли нам про «кури дикі», хоч розпитували ми їх про «індики». Виходить одне з двох: або Г. С. Апатов, не вникаючи, відписав, а П. І. Юрковський, не читаючи підписав, або начальник управління вважає, що бракоробство і тяганина — це нормальні явища.

Я. КОРОЛЕВИЧ.

ІРОНІЗМИ

● *Не старіють тільки хлопчики на побігеньках.*

● *Застереження: не присвоюй собі громадську думку.*

Костянтин КУШНЕР.

м. Москва.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— Скажіть, ви любите свою професію?

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

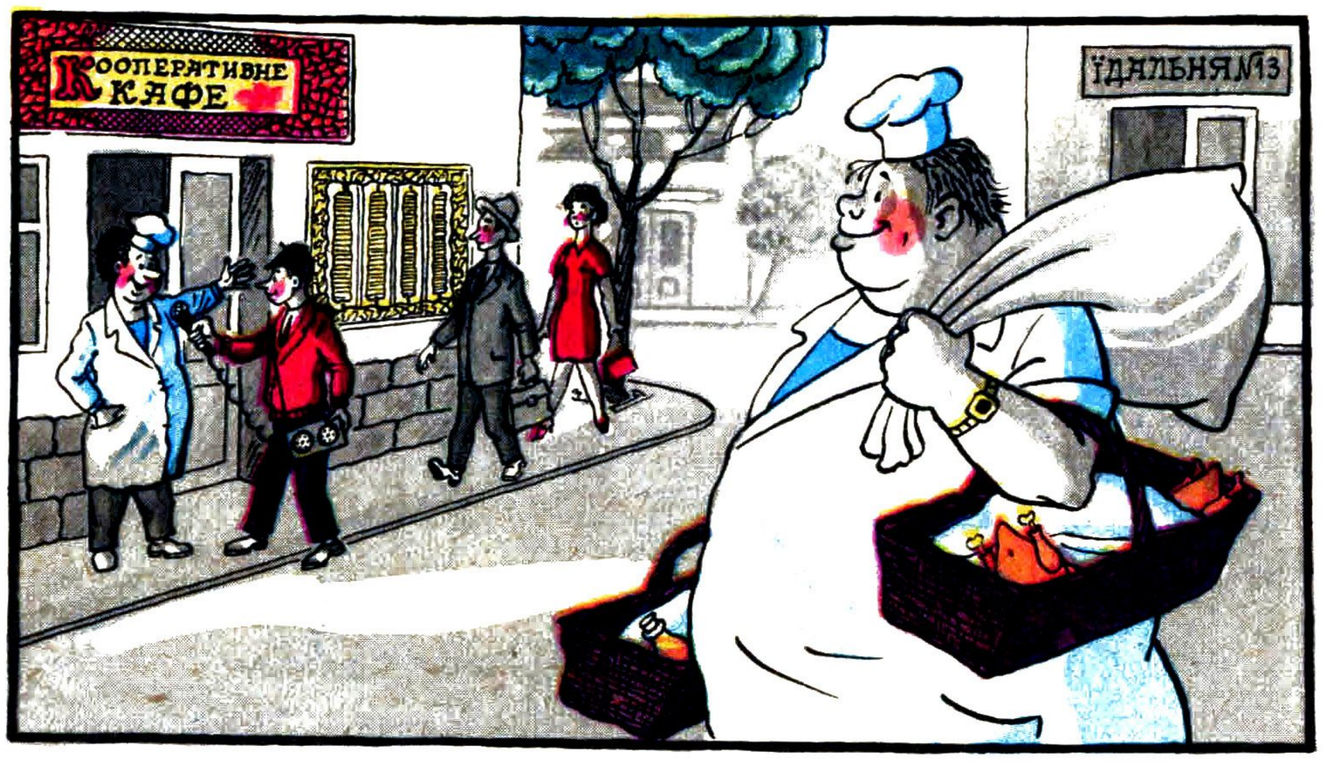

— А продукти ми беремо в їдальні навпроти...

ЕКОНОМІЯ

Як зробив Микита, врешті,
Самогонний апарат,
Догодив тим жінці й тещі:
«Ти у нас,— сказали,— скарб!
На горілку в магазині
Ціни — мову одніма.
Отже, буде в нас віднині
Економія пряма».
Пізно ввечері Микита
(Страшнувато попервах!)
Сів варити оковиту,
Сам з цигаркою в зубах.

Як набігло вже півміри
З алкоголем рідини,
Взявсь Микита перевірить,
Самогон міцний чи ні.
Випив він для проби склянку:
Ну й клятуща, ну й міцна!
Мов окріп, пече горлянку
І всі нутрощі вона.
Враз Микиті стало жарко,
Попливло усе кругом.
І запалена цигарка
Впала в банку з перваком.
Що було!.. Усе горіло,

Все покрив вогонь і дим.
Жінка — по «нуль-три» дзвонила,
Ну, а теща — «нуль-один».
...Час проходить, все минає.
Скоро рік пригоді тій.
Жінка все Микиту лає,
Теща вторить їй: «Палій!»
Він лиш мовчки брови хмурить,
Як між ними обома.
І з тих пір не п'є, не курить —
Економія пряма!

Анатолій САВЧУК.

Сатиричні присвяти

ДІЛЬНИЧНОМУ ЛІКАРЕВІ

Як спокійно на лікарській стежці!
Без вагань і, даруйте, без сорому
Що не день каже він: «ГРЗ ж це!» —
Й справді вірить — полегшає хворому!

КУРЦЕВІ

Тютюн та дим —
Система то єдина:
Цигарки палить Клим,—
Страждає вся родина.

ЕПІТАФІЯ ВІДВІДУВАЧЕВІ ЇДАЛЬНІ

Як Цезар, страху він не відав:
Прийшов. Побачив. Пообідав...

Анатолій ПАСТЕРНАК.

м. Боярка
на Київщині.

Мал. А. БОРДУНІСА

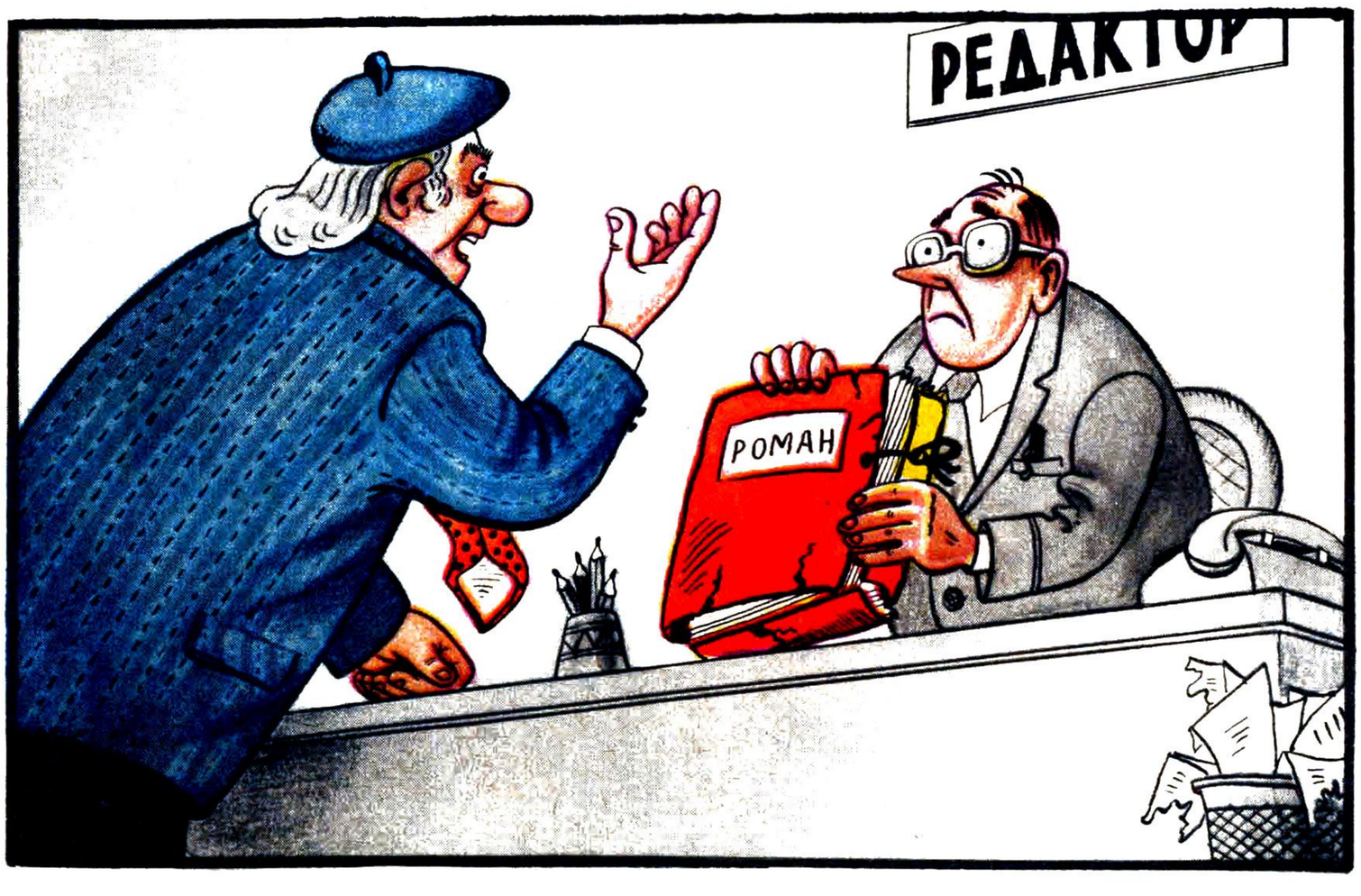

— Як ви смієте називати мій роман макулатурою?! Майте на увазі, його відмовлялися видавати в застійний період.

Коли б не якби...

Що там казати: тонка й делікатна річ — перебудова! За місяць її не зробиш. А з іншого боку — й зволікати ж не можна: прискорення! Отож, треба думати. Шукати якнайкоротші шляхи. Інакше — гаплик: відстанеш і попадеш у ретрогради.

Отакі думки обсідали голову Миколи Васильовича Андріанова, коли його призначили на посаду керуючого Чернігівським облремпобуттрестом.

Чим займається трест? По-перше, ремонтує квартири населенню. По-друге, будує житлові й дачні будиночки, гаражі для власних автомобілів. По-третє, може виготовляти столярні вироби на замовлення. Є й четверте, і п'яте...

Одного тільки не може трест — обійтися без черг. Скажімо, ще у 1984 році подав заявку на спорудження будинку чернігівець В. К. Кот. Як належить, занесли його прізвище у довгий список. Чекав-чекав Василь Костянтинович вимріяного житла та й почав шукати приватних майстрів. Вони й спорудили йому будинок.

Та що казати! Тільки на облицювання плиткою кухонь записано понад сто клієнтів! Ще більше — на виготовлення колодязних кілець. А який довжелезний хвіст у черги на спорудження автогаражів — глянути страшно!

Для інвалідів війни і праці — пільгова черга. Але що з того, як он інвалід із Чернігова В. І. Бобицький, наприклад, ще з позаминулої осені чекає, коли йому почнуть будувати гараж. І не він один.

Отож очолив Микола Васильович трест — і засмутився. Спочатку виправдовувався перед клієнтурою: «Не вистачає матеріалів... Людей нема»... Та скільки ж можна виправдовуватись? У країні перебудова набирає темпів, а тут — учорашній день. Хіба так можна?

Зібрав підлеглих — і висловив свої міркування. Прихильників виявилося багато, а найпалкішим — начальник рембудуправління Леонід Миколайович Тищенко, який так і сказав:

— Спробуємо! Важкувато буде, але вважаю, що справимось. На те вона й перебудова!..

Експеримент розпочався у п'ятнадцятому кооперативі автогаражів поблизу будинку, в якому живе сам керуючий трестом. Щоб легше, значить, було керувати й контролювати: все — на очах.

Вервечкою помчали сюди машини з трестівською цеглою. Але і їх обігнав автокран — його терміново зняли з інших робіт. Дюжина кращих майстрів спішно прибула на будівельний майданчик. Як із рогу достатку, полився розчин, попливли бетонні перекриття.

На будові запанував такий чіткий ритм, якого у тресті не знали ніколи. І сталося диво: добротний автогараж для одного з чернігівських автолюбителів було зведено за тиждень! Оздоблений усіма кращими матеріалами, які є в розпорядженні тресту. На славу попрацювали майстри — вони, можна сказати, не тільки побудували гараж, а й самі за тиждень перебудувалися.

Можна було б їх і до нагород представляти — разом із керуючим трестом Миколою Васильовичем Андріановим. Коли б не одне «якби».

Якби гараж той не належав самому Миколі Васильовичу, який, до речі, жодного дня не перебував у черзі. І лімузин якого, до речі, не стояв просто неба — у Миколи Васильовича вже був гараж, який довелося прискорено продавати...

П. ПУЛІНЕЦЬ.

м. Чернігів.

КУРЯЧИЙ САН

Каже сину мати:
— На тобі ось ніж,
Курочку чубату
Для борщу заріж.
Бо ота чубата
Вже, нехай їй грець,
Тільки й зна квоктати,
Не несе яєць...
Сина враз неначе
Вжалила змія:
— Курку цю, одначе,
Не заріжу я!
Щоб собі не шкодить,
Не чіпайте й ви,
Бо до неї ходить
Півень голови.

Григорій ГАРЧЕНКО.

Драбина

Прийшов Михайло до Дмитра
Тверезий, та не дуже:
— Черешні обірвать пора.
Позич драбину, друже.

Дмитро поглянув із-під брів
І мовив за хвилину:
— Машину я в ремонт одвів,
Та ще й нема бензину.

— При чім машина тут, бензин? —
Михайло став кричати. —
Глухим прикинувсь, бісів син,
Аби не позичати?

Той огризнувсь: — Глухим, авжеж!
Позичу я драбину,
Але ж із неї ти впадеш
І поламаєш спину.

Мені в подяку скажеш ти
Слова не вельми гарні...
А чим тоді тебе везти
Я буду до лікарні?

Петро РЕБРО.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— І коли нарешті нашого директора відправлять на пенсію за станом здоров'я?

Чари

ГУМОРЕСКА

Чудес на світі не буває. Лесь Мельник це знав точно, не сумнівався у своєму знанні, аж поки не зустрів її.

Сталося це в черзі за морозивом. День був спекотливий, черга — довжелезна, надій на придбання крижаного порятунку — жодних. Він би, власне, й не стояв, якби не впала йому в очі ця дівчина. Щось у ній було незвичайне. Що саме, Лесь з'ясував значно пізніше. А тоді просто стояв, дивився і несподівано для себе подумав, що, на жаль, чудес на світі не буває.

«А звідки, власне, тобі це відомо? — засумнівався Лесь. — Може, якраз і бувають. От зажадаю, приміром, щоб мені морозива вистачило, і вистачить. Або інше: хай на мене подивиться ця симпатична дівчина...»

Якусь мить він вагався між морозивом і дівчиною. Відтак вирішив долі не випробувати, не ставити перед нею надскладних завдань. З морозивом справа безнадійна, а на один дівочий погляд його чудодійних можливостей може й вистачити. Тільки треба як слід зосередитися на тому бажанні.

Зосередився, і — дівчина, наче випадково, зупинила на ньому свій погляд.

«От тобі й маєш! — щиро здивувався Лесь. — А що коли я ще чогось забажаю? Ну, хай вона усміхнеться...»

І дівчина усміхнулася. Справа набирала серйозного характеру. Подивитися, зрештою, вона могла й випадково. Але ж, крім того, ще й усміхнулася? Це вже дві точки, через які можна провести лінію! А якщо, справді, він володіє чудодійними здатностями?

«Зараз підійду до неї,— Лесь швиденько заходився готувати чергове чудо. — Підійду й запропоную разом піти на пошуки іншої, меншої черги за морозивом. Чи за квасом. Тут неподалік квасом торгують...»

Це було чи не найскладніше випробування. Але все обійшлося. Він підійшов, запропонував. Вона, зміряв-ши критичним поглядом довжелезну чергу, погодилася. Вони пішли шукати діжку з квасом, а коли знайшли, Лесь у своїх чудодійних властивостях майже не сумнівався.

Далі вже усе було значно простіше. Він призначив побачення. Вона пообіцяла прийти. І таки прийшла. Йому дуже хотілося, щоб вечір був по-справжньому казковим. І вечір був саме таким, як Лесь його запрограмував. Навіть ще казковішим.

Через місяць він запропонував Люді (так звали дівчину) стати його дружиною. Люда погодилася.

Щоправда, мучили Леся докори сумління. Здавалося, що чомусь він не до кінця щирий із своєю обраницею, що щастя його все-таки неприродне, майже фантастичне, здобуте чарами.

Та відмовлятися від щастя не хотілося. Заспокоїв своє сумління тим, що більше не буде користуватися чудодійними властивостями. Побажав сам собі наостанок, щоб життя їхнє спільне було щасливим і вирішив на цьому поставити крапку.

Життя їхнє справді було щасливим. Тільки вже згодом почав помічати Лесь якийсь внутрішній неспокій у своєї молодої дружини, якусь таїну ховала вона від нього. Аж поки не витримала.

«Я,— каже,— давно тобі правду хотіла сказати про ту нашу першу зустріч. Пам'ятаєш — у черзі за морозивом. Захотілося мені перевірити: чи здатна я на чудо? От і перевірила. Зажадала, щоб ти на мене подивився. Ти й подивився. Наказала усміхнутися. Усміхнувся. Ну, а далі ти все сам знаєш. Так що ти вибач мені те чарування».

Лесь, звичайно, охоче їй усе вибачив і сам висповідався. Це їх обох потішило, зайвий раз підкресливши спорідненість душ, прагнень і поривань.

Після тих визнань домовилися, що відтепер вони разом будуть експериментувати в царині чудесного й незвичайного.

Не все в них, звичайно, виходило, не всі чудеса вдавалося здійснити в повному обсязі. Пізніше помітили, що найкращі, найказковіші чудеса вдаються тоді, коли бажання обох чарівників співпадають. Як тоді в черзі за морозивом.

Олександр МІРОШНИЧЕНКО.

м. Київ.

КОМУ ЩО БОЛИТЬ...

Листи наших читачів

БОРОТИСЯ — ТАК БОРОТИСЯ!

Ми палко підтримуємо боротьбу проти самогоноваріння, ще палкіше схвалюємо рішучі дії, спрямовані проти цього ганебного явища,— зокрема, запровадження карточної системи на цукор. Щоправда, в офіційних документах вона іменується делікатніше — нормуванням, а в магазин ми йдемо не отоварювати карточки, а скористуватись «Запрошенням на купівлю цукру». Але яка різниця — чи в лоб, чи по лобі.

Ми — про інше. Вважаємо, що й ці рішучі дії — половинчаті. Не віриться, що любитель оковитої, одержавши цукор, поквапиться напитись чаю. Ні і ще раз ні!

Оті нечестиві люди неодмінно поспішать перетворити цукор на трунок.

А тому пропонуємо зробити так, щоб цукор узагалі не потрапляв до людських рук. Скажімо — роздавати готовий чай. Норма: одне відро чаю з цукром на тиждень на кожну людську душу. А для транспортування і розливу можна пристосувати бочки, у яких колись возили і продавали пиво. Влітку, у розпал сезону домашнього консервування і приготування варення, звичайно, варто додавати до готового чаю певну кількість варення і соки. До речі, щоб ці трикляті самогонники не випередили нас, поки запроваджуватиметься ця наша пропозиція, слід негайно запропонувати нормування на варення, яке поки що є на прилавках. Бо он з карамельками спіймали гаву, не занормували,— спробуй тепер їх купити!

Коротше кажучи, боротися — так боротися! Люди потерплять, зате в такий спосіб доб'ємо самогонника! Ура!

В. НАЗАРУК, Г. ПИЛИПЧУК, М. СОЛОНИНКА, М. КІНАХ — зміна № 5 Сокальського заводу господарських виробів.

Львівська область.

ДЕТЕКТИВ З ПРОДОВЖЕННЯМ

У 1986 році став я власником мотоцикла «Восход-3М». Прагнучи убезпечити себе від можливих неприємностей, тут же застрахував його на 500 карбованців. І як у воду дивився: в червні мотоцикл украли.

Весело насвистуючи і подумки розхвалюючи себе за мудрість, я рушив на пошуки дільничного інспектора Ленінського райвідділу внутрішніх справ міста Керчі товариша Бичика, щоб вручити йому письмову заяву про крадіжку. Признаюсь чесно: не сумніваючись у можливостях рідної міліції, прикинув одночасно, що коли вона й не виправдає надій, можна буде ще раз сходити в магазин і за страховку купити новий «Восход».

Через три тижні, уже без свисту, але все ще в оптимістичному настрої, я повертався від товариша Бичика, залишивши йому другу заяву. Бо перша, як виявилося, цілком випадково загубилася.

Через півроку, не дочекавшись звістки про результати міліцейських пошуків, я звернувся в Держстрах за страховкою. Мені пояснили, що потрібно пред'явити довідку з міліції про завершення кримінальної справи.

Начальник райвідділу товариш Акперов пообіцяв, що через тиждень довідка буде.

Через місяць уже слідчий товариш Іванов запевнив мене, що не сьогодні-завтра він особисто надішле подібну довідку в Держстрах.

У квітні 1987 року, після багатьох візитів до Ленінського РВВС, я написав скаргу в обласне управління внутрішніх справ. Через два тижні представник управління ще категоричніше, ніж слідчий товариш Іванов і його начальник товариш Акперов, запевнив, що він розбереться і мене викличуть.

Слова свого він дотримав. Мене викликали. Але тільки для того, щоб нагодувати черговою порцією обіцянок, якими і я без цього був ситий по горло.

Спливла уже половина 1988 року, проте й досі не маю ні мотоцикла, ні грошей. Виходить, не такий уже я був мудрий, страхуючи «Восход» від злодіїв. Треба було б іще застрахувати від бюрократів. Але, наскільки мені відомо, такий вид страхування Держстрах не пропонує. А жаль!

Василь ПЕТРИЧЕНКО.

м. Керч Кримської області.

«Я ТЕБЕ ПОРОДИЛА...»

Хочу розповісти про дикий випадок, який позбавив мене спокою. І не тільки мене, а й усіх жителів села Рудьківки. Причому, не вкладається в голові не тільки те, що трапилося, а й чим усе закінчилося.

Сталося ось що: молода мати при допомозі подруги намагалася позбутися своєї дитини.

Таємно народивши дочку в нашому сільському гуртожитку, Віра М. та її «колежанка» по численних амурних походеньках Оксана Фролова перетягнули шию дитини мотузком і запхали її в цинковий тазик під ліжко.

Коли я цілком випадково дізналася про це, коли негайно викликала «швидку», вже був вечір і немовля пролежало в тому тазику цілісінький день. На щастя, лікарям вдалося врятувати дитину...

Хто ж вони, ці подружки? Віра М. — виховательна дитсадка, секретар комсомольської організації. Оксана Фролова — комсомолка, педагог за освітою, теж вихователька нашого дитячого садочка. Обидві тривалий час вели аморальний спосіб життя. Оксана має чотирирічну донечку. Приїхала до нас із міста Шахтинська Карагандинської області, де з приводу її аморальної поведінки навіть приймалася окрема судова ухвала на адресу міськвно.

Довідавшись про дикий вчинок колишньої дружини, приїхав у Рудьківку Олександр Фролов — шахтар, молодий комуніст, хороший батько, який не знав, де знаходиться його мала донька, позаяк Оксана втекла із Шахтинська, не лишивши свого, так би мовити, життєвого маршруту. Олександр звернувся до Бобровицького народного суду, щоб забрати дочку, але суд йому відмовив. Не уявляю, чим керувалися судді, лишаючи дитину такій матері. Наша районна газета про це писала, обласна молодіжна писала, однак толку — ніякого.

Ну, а що ж наші місцеві радянські, комсомольські, правоохоронні органи? У мене складається враження, що в районі цей злочин — замах на життя немовляти — хочуть залишити без покарання. Можливо, щоб захистити репутацію села Рудьківки та міста Бобровиці. Але кому потрібен такий захист?

Людмила СКАЛА, директор Будинку культури.

Чернігівська область.

ЛЮБЛЮ УКРАЇНСЬКЕ СЛОВО

Шановна редакціє! Вибач, якщо в моєму листі щось буде не так, бо українською мовою я оволодівав самотужки і граматику знаю поганенько. Та і як мені добре знати, тим паче удосконалювати, коли підручника української мови для бажаючих вивчати її самостійно взагалі немає? Нещодавно був в Одесі, обійшов усі книгарні, шукаючи українсько-російський словник. Ніде немає. Обійшов майже усі відділи грамплатівок у магазинах, але... жодної платівки з українською піснею так і не побачив. То куди ж поділася Галя, котра носить воду, що аж коромисло гнеться? Де чудові українські хори?

Хто винен у цьому, Перче? Я — росіянин. Але люблю українське слово, українську культуру, і тому вболіваю за неї.

Григорій АКСЬОНОВ, робітник.

м. Калінінград, РРФСР.

ЧОГО Я ЛІЗУ?..

Дуже вчасно взяла партія курс на демократизацію суспільства. А то ж було як: ідуть звітно-виборні колгоспні збори. Відзвітувався голова, ревкомісія, виступили спеціалісти, представник із райкому... Рядові ж колгоспники сидять собі мовчечки. Слова: «Хто за, хто проти, хто утримався?» — читаються скоромовкою, аджеи так ясно, що всі будуть «за», бо «проти» боком може вилізти.

Було, чого там гріха таїти, усякого. А я ж іще саме до таких і належу, хто не вміє языка за зубами тримати. Через те й вічні неприємності маю. Останнім часом працював на колгоспній олійні... Якщо на гарячу плиту насипати вогкого насіння, загнати в кімнату працюючий трактор, відчинити всі вікна і в тих умовах побути годин десять — ото й буде точна копія нашої олійні. А тут іще й насіння зібрали мокре, почало воно на току гнити, от ми й працювали утрьох від 7-ї ранку до 9-ї вечора. (Бо ж розуміємо: треба — то, значить, треба). Але бачу — зарплата не відповідає затраченій праці. Звернувся я до завідуючого, до голови — ніхто не хоче слухати, відмахуються, як від мухи. А оскільки у мене дома ще четверо малих мух, то я звернувся в райком. І добився свого: мене скоротили, не виплативши навіть двомісячного середнього заробітку...

Але я не про те. Написав я пропозиції по перебудові, бо у нас поки що і бригадний підряд, і чекова система, і госпрозрахунок — усе оте тільки на папері. Запропонував я, зокрема, різко скоротити конторський штат, привести оплату праці у відповідність з її реальними кінцевими результатами тощо. Показав голові. І одержав від нього відповідь, яка наштовхувала на думку, що не було у нас XXVII з'їзду КПРС, не було після нього Пленумів, на яких наголошувалося на необхідності підвищувати активність мас, звіряти з ними свої дії, роз'яснювати і впроваджувати в життя економічну політику партії і т. д. Дослівно прозвучала ця відповідь так:

— Ти чого пхаєшся? Хто тобі дозволив збирати таку інформацію? Чи ти думаєш, у нас немає парторганізацій, економістів з вищою освітою?.. А ти хто такий? Чого лізеш?

«Виліз» я з кабінету і замислився: хто я такий? Один із тих, хто також відповідає за долю свого колгоспу, чи безмовна робоча одиниця, яка повинна скрізь і всюди голосувати «за»? Чи, може, я неправильно зрозумів заклики до перебудови?..

О. ДЕСЯК.

с. Баланівка Бершадського району Вінницької області.

ПРИНИЗЛИВА ТУРБОТА

Поголовне і повне оточення турботою ветеранів війни, як відомо, виявляється і в тому, що напередодні свят їх запрошують до магазинів і ощасливлюють набором продуктів, більш відомим у народі ще з лихих часів під пам'ятною назвою «пайок».

Але суть не в назві, а в турботі. Якщо вже так склалося, що чимало звичних продуктів стали дефіцитними, то можливості придбати їх без штовханини можна лише радіти.

Та в тім-то й річ, що радість з роками меншає, а сьогодні особисто я вже й збагнути не можу — турбуються про мене чи принижують.

Пригадую, коли турбота у нас в Лубнах ще тільки почалася, пайок тягнув десь карбованців на двадцять. Була у ньому копчена ковбаса, були хороші консерви і навіть гречка. Та поступово набори дешевшали. Нарешті на минулі свята за шість карбованців мені вручили шматок вареної ковбаси по ціні карбованець за кілограм, сто п'ятдесят грамів голландського чи якогось іншого сиру і кіло пшона. Це, так би мовити, з дефіцитів. Про недефіцити я вже мовчу.

Приніс я додому цей «святковий» набір і став, може, й дещо по-блюзнірському, розміркову вати. Судячи із статистичних даних, з продовольством хоч і не так швидко, як хотілося, проте справи поліпшуються. Нас, інвалідів та учасників війни, хоч як це не сумно, усе менше.

Отже, за логікою, повинно бути навпаки: ті, хто ще живий, мали б одержувати більше і краще. Куди ж дівається решта, якої на прилавках не видно, і лише з накладних можна довідатися, що статистика не підбріхує?

УЧАСНИКИ ВЕЛИКОЇ ВІТЧИЗНЯНОЇ ВІЙНИ МІСТА ЛУБЕН.

Полтавська область.

КРУГОВА ОБОРОНА?

Хворим властиво капризувати. Це — аксіома. Та найбільша їхня примха полягає, мабуть, у тому, що вони будь-що намагаються потрапити на прийом до лікаря. Але, з іншого боку, це, напевно, порушує якісь плани працівників лікувальних закладів. Бо в них — усе-таки, організація. А хворі — це стихія.

Як би там не було, в першій міській поліклініці Полтави вирішили це питання відрегулювати раз і назавжди. Медики запровадили «самозапис», який полягає в тому, що на прийом до лікаря треба тепер записуватися заздалегідь — за 6—7 днів. Це вдається не завжди: часто виявляється, що всі дні тижня вже «розписані» і лікар прийняти не може.

Поміркуємо, що може статися з хворим за тиждень. Він або благополучно одужає, або, якщо не втрутиться «швидка допомога», неблагополучно дасть дуба. В обох випадках — без практичної участі медиків 1-ї міської поліклініки. Прекрасний зразок майже стерильного умивання рук! Від виконання професійних обов'язків...

Новий спосіб захисту лікувального закладу від лав пацієнтів виявився досить ефективним: хворих менше, а порядку в поліклініці більше. Питається тільки: кому він потрібен, саме такий порядок? Нам, хворим, у всякому разі — ні.

Володимир ВЮЛЬФІНГ, ветеран праці.

СЛУЖАКА

БАЙКА

У лісі почались глобальні переміни,
Злетів з поста і Лев... На пенсію «пішли»...
Та в лев'ячім роду достойної заміни
Йому чомусь, на диво, не знайшли.
Й от незабаром у високе крісло
Авторитетно сів Ведмідь.
Ведмідь — не Лев, та, що там не кажіть,
Він гідний теж, щоби висóко сісти.
І всіх із лев'ячої свити,
Найперш отих, хто був аж у верхах,—
Поглинув страх.
«Ну, що його робити? —
Журилися вони. — То ж річ відома —
Нова мітла й местиме по-новому...»
Найбільше розтривожився Їжак:
— Ну, як же далі жити? Як?!!
Щоб стало ясно вам, то треба тут сказати,
Що в Лева цей Їжак служив помічником.
Він сам вирішував: а чи тримати,
Чи пропускать до Лева на прийом.
То й сталося одного разу,
Коли Ведмідь до Лева в справах йшов,—
Їжак йому всі лапи поколов.
Тепер же, хоч тремтів від страху,
Пішов «прохать» посаду бідолаха
До скривдженого ним Ведмедя.
Той, сидячи за бочкою із медом,
Відразу Їжакові й нагадав:
— Ага! Це ти?! Впізнав тебе, впізнав!
Пригадую, як ти мене «приймав».
Але дарма. Я б і тебе «пригрів»,
Коли б ти відданість свою мені довів... —
Їжак зметикував. Згорнувшись у клубок,
Він із розгону підкотивсь до Лева
І... і... Так-так, було чимало реву —
Колишнього начальника сколов помічничок...
І Клишоногий взяв на службу Їжака...
Коли ж Ведмідь здав Лисові печатку,
То сталася історія така...
А втім, читайте все спочатку...
Потрібна тут мораль чи ні?
Скажіть мені...
Коли потрібна, хай же буде так:
У нас чимало є служак
Таких, як цей Їжак.
Служитимуть і чортові, і богу
За шмат масний і чималий.
А натякне лиш «шеф» новий —
Колишньому... поколять ноги.

Анатолій ЯНЧЕНКО.

м. Київ.

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

— Подивись, що це ми сьогодні підстрелили?..

Мал. А. ЮНА

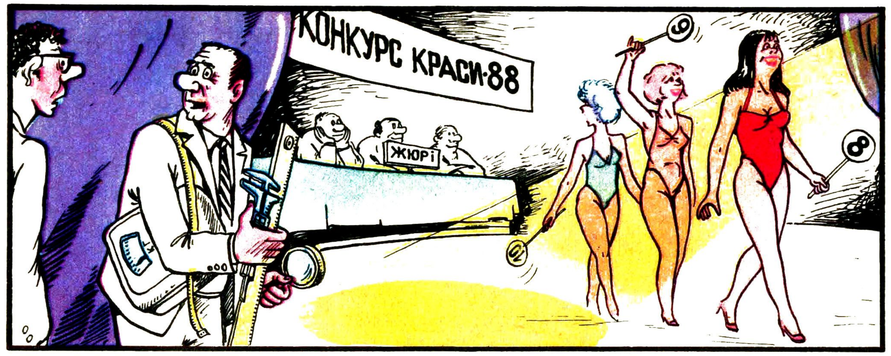

— А я представник держприймання.

Мал.
В. ЗЕЛІНСЬКОГО

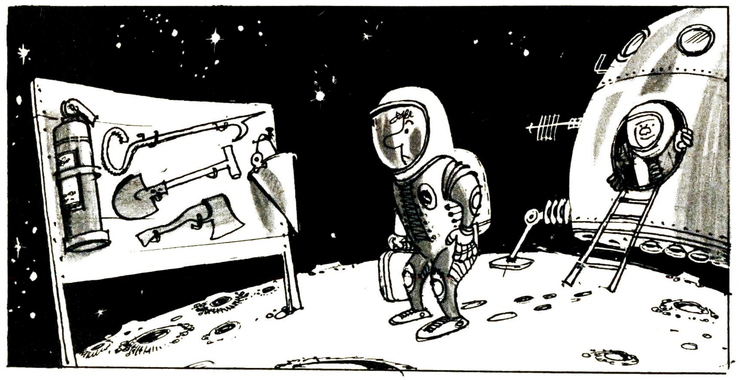

Без слів.

Сеанс гіпнозу

УСМІШКА

Пішли якось із дружиною в цирк. Директор — своя людина, посадив нас у першому ряду. Арена мов на долоні — дивимося, сміємося.

Після клоуна виходить якийсь довготелесий, у чорному костюмі, на голові чорний циліндр. Каже, що гіпнотизер. Запрошує до себе когось із глядачів для експерименту. Запевняє, що приспить глядача і той уві сні розмовлятиме з ним. Знаю, дурниці все це, двічі довелося бути у слідчого, то чорта з два він слово з мене витягнув. Іду на арену, сідаю в крісло.

Довготелесий витягнув із кишені блискучу кульку, крутить перед моїми очима і примовляє: «Вам дуже хочеться спати, ви засинаєте, засинаєте...» Спати мені не хочеться, але, думаю, хай втішається. Заплющив я очі, відпочиваю, день же важкий був, десятків чотири клієнтів пройшли через підсобку, з кожним по слову, кожному по десять кілограмів... Виходить, майже півтонни перекинув своїми руками в сумки! А скільки ж це буде за тиждень, за місяць?..

А довготелесий не вгаває: «Ви вже спите, міцно спите, міцно...» От зануда, завів шарманку! Нарешті замовк. Цікаво, що тепер скаже?

— Ким працюєте? — запитує.

— Директором гастроному,— відповідаю.

— Дуже приємно.

— А для мене — не дуже...

— Гм... А дефіцит у вас є? У підсобці? — ставить запитання.

Хочу сказати: «Ані грама!» Але кажу зовсім інше:

— Навалом!

— Печінка тріски, сухі ковбаси, ікра?

— Усе є,— розпустився мій язик.

— Скільки коштує?

— Для своїх відпускаємо за державною, для не дуже своїх — за таксою.

Чую в залі гучні оплески. Хочу прикусити язика, проте нічого не виходить.

— А «свої» це хто? — допитується гіпнотизер.

— Свої?.. Ваш директор, директор меблевого, касир трансагентства, закрійник Дишло, дантист Матата, ще...

— Годі, досить,— перебиває циркач. — А тепер прокидайтесь, прокидайтесь...

Спочатку чую, а потім бачу, як аплодують глядачі. Іду на своє місце, падаю в крісло. А дружина сичить на вухо:

— ідіот! Чого тебе потягло на манеж? Думаєш, циркач не доповість куди треба?

— Ні. Коли я прокинувся, він сказав, що завтра прийде до мене у гастроном. По дефіцит.

Валентин ТИЩЕНКО.

м. Київ.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Доручіть мені зайнятися скороченням штатів.

Гран мерсі із гранкар'єру, або Заповідник мужності

РОЗБЕЩУЮТЬСЯ люди. Зманіжуються. Колись, було, коваль голою рукою міг розпечену вуглину із горна взяти. А тепер інженери навіть гнилої картоплі без рукавиць перебирати не хочуть. До чого ж ми так дійдемо?

Щоправда, є ще подекуди місця, де про так звані «умови праці» ніхто й не згадує. І слів подібних не знають. Справжні, можна сказати, заповідники мужності.

Побував я недавно в одному такому заповіднику коло міста Полонного, що на Хмельниччині. Називається «гранкар'єр». Тобто, кар'єр, де видобувають граніт. І люди там — ніби з граніту.

Ідемо з директором кар'єру В. С. Кудрашовим, дивлюся: водії під КрАЗами лежать, ремонтують. Просто на землі. Я питаю:

— А взимку як? Теж на землі?

— Ні,— каже директор. — Взимку — на снігу.

— І за поперек їх не хапає?

— Хапає,— каже директор. — Але не всіх.

— Он як! А чому?

Директор подумав і каже:

— Напевно, тому, що навесні й восени вони тут у грязі лежать. А грязь, мабуть, цілюща. Як у Євпаторії.

Я тоді — до крайнього водія:

— І давно оце у вас такий профілакторій розвели?

— Не знаю,— каже. — Я сам тут недавно працюю. Ще тільки сьомий рік.

Признатися, я тому не повірив. Кругом же — як у фільмах про першопрохідців: вагончики, курінчики, усе тимчасове, на живу нитку. Словом — р-романтика! Хотів у директора перепитати. Аж тут: «Рятуйся, хто може!!!»

Усі довкола посхоплювалися і — в степ! «Чого це вони?» — думаю. Коли десь поруч — як рвоне! Я зопалу кинувся до найближчого вагончика. За двері — смик. Зачинено.

— Тю! — гукнув хтось, пробігаючи мимо. — То ж душова, вона у нас завжди зачинена. Біжи за мною!

Тут знову рвонуло, і я почув, як щось крупнокаліберне проломило дах сусідньої будки. Я кинувся в степ.

— Що це таке? — відхекавшись, запитав я у тих же водіїв, які стояли на безпечній віддалі. — Невже противники перебудови перейшли в наступ по всьому фронту?

— Та ні,— заспокоїли мене. — Річ в тім, що наша виробнича територія знаходиться у вибухонебезпечній зоні сусіднього кар'єру, який належить «Хмельницькшляхбудматеріалам». Коли сусіди проводять вибухи на першому уступі, нам доводиться евакуюватися.

Я аж прослозився від захвату. Оце обстановочка! Оце випробування! Хотів я обняти директора, туди-сюди — нема!

— Ой лишенько! — кажу. — Чи не прибило його, часом, на тій виробничо-небезпечній території?

— Та ні,— заспокоїли мене. — То він, напевно, знову за межі республіки подався. До Брянська.

— А чого він туди їздить?

— Аякже, там же наше начальство. І кар'єр наш називається Брянським.

— ??!

Виявляється, близько десяти років тому сільські будівельники Брянської області РРФСР, відчуваючи гостру нестачу матеріалів, звернулися з проханням передати їм цей кар'єр, що тоді майже не розроблявся. Прохачам пішли назустріч. Ну, а вони, відповідно, віддячили — створили тут для робітників — мешканців Полонного — заповідник мужності. За принципом: «Чого очі не бачать, того серцю не жаль».

— Виходить,— кажу,— це заслуга не вашої адміністрації, а керівників об'єднання «Брянськагропромбуд» і, зокрема, тресту «Агропромбудматеріали»?

— Та як вам сказати,— озвався головний інженер кар'єру В. А. Твердохліб. — Головна заслуга, звичайно, їхня: на будівництво побутових приміщень чи там боксів для машин за всю історію нашого підприємства Брянськ не виділив ні копійки. Але й ми зі свого боку теж стараємося робітників не балувати. Правда, іноді доводиться. Серце ж не камінь! Оце недавно встановили освітлення при заїзді у дробильний цех. Але тільки після того, як там перекинувся своїм КрАЗом водій В. В. Русов. І місце для накачки балонів обладнали. Але тільки після того, як водій П. І. Нестерук травмував собі руку, що аж два місяці був на лікарняному. І бочку з питною водою поставили. Але тільки після того, як робітники написали скаргу до вищих інстанцій.

— Ай-яй-яй! Написали-таки? Не стрималися!

— Самі дивуємося,— прилучився до розмови секретар парторганізації І. В. Медвецький. — Взагалі-то у нас тут така атмосфера, що більшість робітників давно вже на все рукою махнули. Он водія О. О. Герасимчука змусили виїхати КрАЗом на залізничну колію і штовхати вагони. Ну, ясна річ, розпоров він скат. А гроші за скат з нього ж і вирахували. І нікуди він не скаржився. А куди тут поскаржишся? У Брянськ?

Усі довкола, почувши цей жарт, весело засміялися.

— А як би мені тих ваших начальників побачити — з «Брянськагропромбуду» чи хоча б із тресту «Агропромбудматеріали»? Хочу їм передати велике спасибі, або, як кажуть французи, гран мерсі.

— Це дуже легко зробити. Треба лише надіслати до Брянська припис головного санітарного лікаря нашого району. Про те, що підприємство — через відомі вже вам умови праці й побуту робітників — буде прикрито. І тоді вони враз приїдуть. Щоб знову надавати обіцянок. Особливо добре виходить це у заступника начальника об'єднання В. О. Хаустова. От. А просто так, у робочому порядку, вони сюди не їздять.

«Ще б пак,— подумав я. — На те він і заповідник, щоб тут зайві люди не товклися».

А може й справді — зайві?

Г. ЛІТНЕВСЬКИЙ.

ВІД РЕДАКЦІЇ: Як нам стало відомо, «Брянськагропромбуд» звернувся до Хмельницького облвиконкому з проханням дозволити йому розширити своє виробництво в Полонському районі. Прохання підкріплене новими обіцянками виконати свої обов'язки щодо колективу гранкар'єру в... 1990—1992 роках.

Якщо досі Хмельницький облвиконком не звертав уваги на становище робітників цього підприємства, то, гадаємо, хоч зараз він мусить поцікавитися: чи бажають вони й надалі працювати в «заповіднику мужності»?

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Без слів.

ПЕРЕСІНЯ

ПРОПАЖА

Я сьогодні у садочок
Ледве не спізнилася,
Я сандалик свій шукала,
Ранок весь трудилася.

Заглядала геть усюди,
Перекидала весь дім,
Раптом бачу — кошенятко
Спить в сандалику моїм.

Зінаїда ГРІЄВА.

ВВІЧЛИВИЙ

— Пригощайся яблуком, Васильку!

— Дякую, Оленко,— взяв Василько яблуко.

— Молодець, я поважаю ввічливих,— каже однокласниця.

— А хочеш, Оленко, я подякую тобі ще й за грушу?..

Борис СЛЮСАР.

ЩОБ НЕ БУЛО ДОЩУ

— Мабуть, дощ буде,— каже бабуся до Іванка.
— А ви звідки знаєте?
— Он кури настовбурчені повсідались на тин.
— А ви їх позганяйте,— радить Іванко,— і дощу не буде!..

Василь СОПРОНЮК.

МУРМУРНЯВСЬКА МОВА

Я не нашу мову знаю.
— А яку? — спитаєш ти.
Ту, що нею розмовляють
В цілім світі всі коти.

Не японська, не іспанська,
І англійська — теж не та...
Зветься мова — «мурмурнявська».
Ой, яка ж вона проста!

«Няв» — це значить «хочу їсти».
«Няв-няв-няв» — «іду гулять».
«Мур» — «на ручки хочу сісти».
«Мур-мур-мур» — «лягаю спать».

«Мур-мур-няв» — «ходив у гості,
Там котлетки їв смачні».
«Фир-фир-фир» — «залиш мій хвостик,
Дуже боляче мені!»

Емілія САТАЛКІНА.

ТУРБОТЛИВИЙ ВАДИК

— Дереву, біля якого ми стоїмо,— пояснює батько Вадикові,— вже двісті п'ятдесят років.

— Невже? — не повірилося Вадикові.

— Еге ж,— підтвердив тато.

Вадик помовчав трохи, а потім питає:

— Тату, а в тебе є ножик?

— Навіщо тобі? — дивується батько.

— Хочу вирізати на стовбурі: «Цьому дереву двісті п'ятдесят років. Бережіть його!»

ДІД ВИННИЙ

— Чому ж це ти, Пилипку, не виконав домашнього завдання? — запитує вчитель.

— Не зміг,— тяжко зітхає Пилипко.

— А що за причина? Щось тобі, видно, завадило?

— Не щось, а хтось,— понуро поправляє Пилипко. — Дід.

— Он як? І чим же він завадив тобі?

— Купив мені вчора велосипед...

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ПЛАНЕТА КАЗОК

СУМНА ПЛАНЕТА

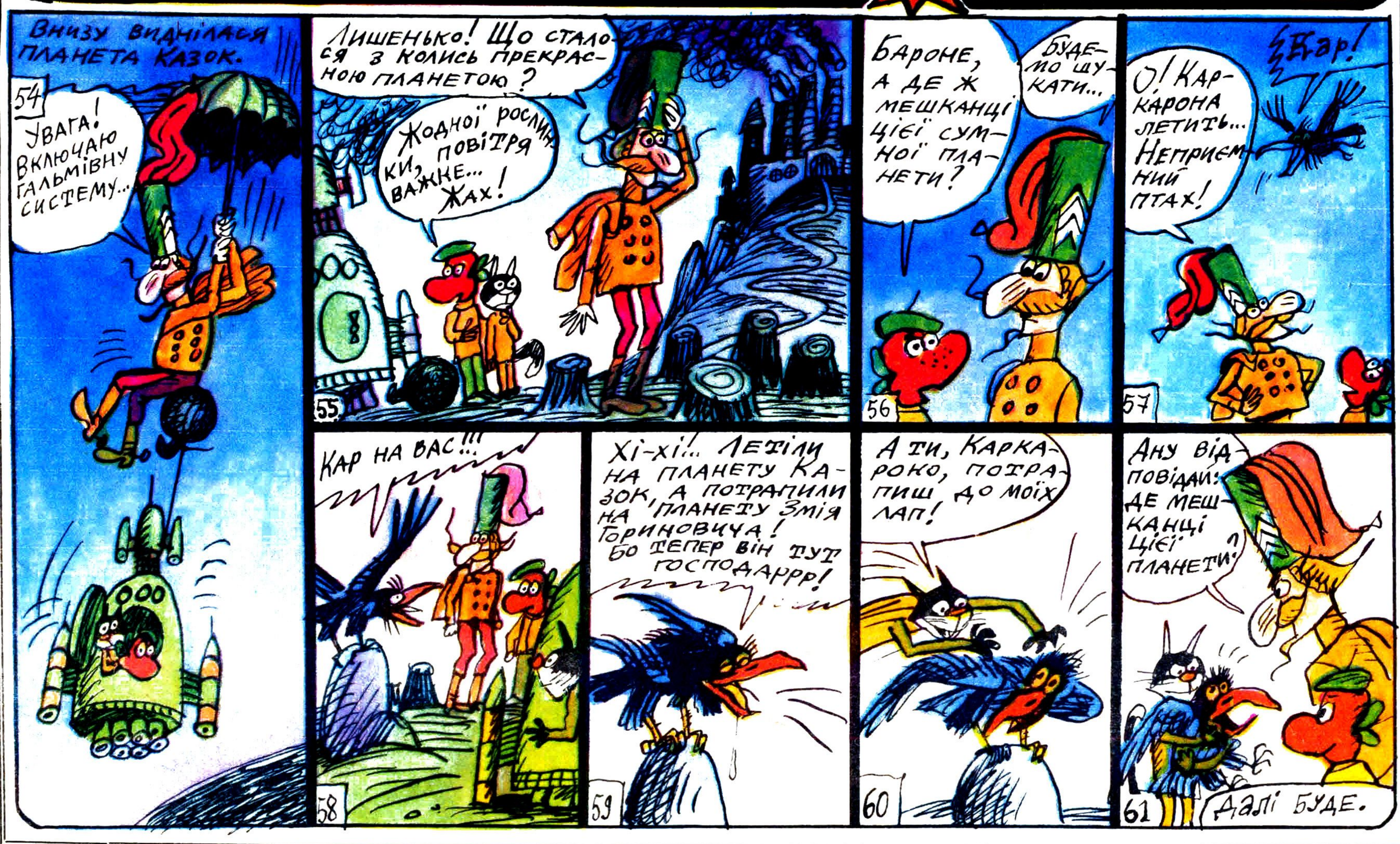

БАЙКИ У ПРОЗІ

ПЕРЕКОНАВСЯ

Лісом пішов поголос, що Їжак, який служив перевізником на далекому броді, занедбав свої обов'язки. Дізнався про це Ведмідь і вирішив особисто перевірити сигнал.

— Кажуть, ти занехаяв перевіз? — заревів на Їжака, діставшись до далекого броду.

— Занехаяв? — здивувався Їжак. — Перевіз у зразковому стані. Якщо хочете на той берег — будь ласка,— з готовністю підставив спину.

— Дякую,— буркнув, глипнувши на Їжакові колючки,— бачу перевізник ти добрий, але в мене ще й тут справ по самі вуха.

ПРОБИВСЯ

На самісінькій околиці міста, на вулиці, що впиралася в ліс, пробився, зламавши асфальт, до сонця Боровик. Інші представники грибного племені, що боязко зупинилися оддалік, аж захлиналися від радощів.

— Це всім нам достойний приклад! — гукнув Літній Опеньок, про всяк випадок ховаючись у тінь.

— Сильним асфальт — не перешкода,— підтакнув Мухомор, червоніючи від задоволення.

— Справжній талант скрізь проб'ється! — патетично вигукнув Гнойовик, що давно облюбував добру, в міру зволожену землю на узбіччі.

— Сюди прошу,— шанобливо схилила голову перед Тракторним Колесом, яке саме котилося дорогою, Бліда Поганка і показала на коричневу голову Боровика,— побачимо, хто тут справжній талант.

ЧИ БУВАЄ ЛІТО ВЗИМКУ?

Градусник показував нульову температуру, і це злило лойову Свічку, що стояла неподалік.

— Ти хочеш сказати, що від мене — ні тепла, ні світла нікому? — шипіла, висолопивши тоненький язичок полум'я. — Почекай-но, голубчику!

Свічка підсунулася ближче, вогняний язичок її витягнувся дужче, лизнув Градусник. Ртуть швидко поповзла вгору, зазначаючи нечувано високу для зимової пори температуру.

— А що,— зареготала Свічка, і полум'я її витанцьовувало переможний танок,— припекло?

Вона всім хотіла довести, що взимку теж буває літо, та в азарті забула про лій. Він швидко скінчився. Гніт зашипів і згас. Градусник негайно відміряв справжню температуру. То був нуль.

ЗНАЙОМІ НОТИ

— Шановна громадо! — волохатою скелею звис над пеньком президії Ведмідь. — Порядок денний зборів вичерпався, нам залишається тільки прийняти рішення. Сьогодні воно, як ніколи, коротке й ділове: дружно вступити в епоху перебудови. Хто за це, прошу підняти лапи.

Вовк, відомий діяч застійних часів, що сидів поруч Кабана, тієї ж миті беркицьнувся на спину і задер догори всі чотири.

— Хто проти? Утримався? Немає,— добре поставленим басом рокотав Бурмило,— отже...

Почувши знайоме «одноголосно», Кабан відразу змикитив, що вітер перебудови не скоро війне над їхньою долиною, можна спокійно хлюпатися в затишній калабані.

Іван ВЛАСЕНКО.

м. Київ.

ЧАДО НЕ ВИННЕ

— Чом погано вчишся?
Чом? —
Ледацюгу Жору
Однокурсники гуртом
Шпетили на зборах.

Ну, а Жора — напрямки:
— Мушу вам признаться,
Поступав не я — батьки,
Хай тепер і вчаться!

Анатолій ПРОХОРЕНКО.

Мал. В. СОЛОНЬКА

ФРАЗИ

● *Щоб залишитися при своїй думці, не обов'язково її мати.*

● *Ніщо в світі не зникає безслідно: втрачена совість перетворюється у нахабство.*

● *Ніщо так швидко не пришивається, як ярлик.*

● *Медаль: «За врятування потопаючих у розкошах».*

● *Знаходив себе в основному у відомості на зарплату.*

● *Одні беруть усе від життя, інші — від батьків.*

● *Набиваючи собі ціну, не забувайте про собівартість.*

Йосип ТЕПЛИЦЬКИЙ.

м. Могилів-Подільський.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— З житлових питань прийом після двохтисячного року!..

Вітаємо ювіляра!

Заслуженого художника УРСР Василя ЧЕГОДАРА з його сімдесятиріччям.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

Довідкове бюро ПЕРЦЯ

В п'ятому номері журналу за 1988 рік у добірці «Листи читачів про НЕперебудову» було опубліковано замітки:

«ЧИ ВИРУЧИТЬ КОЗА З ПОЛОНИНИ!»

Перший заступник голови Миколаївського облагрокомітету В. М. Жук повідомив, що критику недоліків у колгоспі «Соціалізм» Березнегуватського району визнано правильною.

За допущені недоліки правління колгоспу звільнило В. В. Кульбачного з посади завідуючого свинофермою. Головному зоотехніку господарства С. В. Лазаришину оголошено сувору догану, головному економісту Т. Н. Вергеліс — догану. На свинофермі упорядковані оплата праці і штат. У господарстві розроблена і затверджена комплексна програма інтенсифікації тваринництва, а також заходи по переведенню колгоспу на самофінансування і самоокупність.

«ВІД ВИБОРІВ ДО ВИБОРІВ»

Жителі Василівки Дніпропетровського району стисло, але повно змалювали соціально-побутову занедбаність, яка панувала в їхньому селі.

Секретар Дніпропетровського облвиконкому Г. П. Бересньов повідомив, що багато критичних зауважень виборців Василівки враховано. Зокрема, відремонтовано приміщення магазину, прокладено дорогу з твердим покриттям до кладовища, відсипано вулиці, налагоджено телефонний зв'язок, для стабільної роботи радіомережі вирішено установити у приміщенні клубу автономну радіорелейну апаратуру. Виконання решти наказів виборців Дніпропетровський райвиконком тримає на контролі.

«СВІЙ КОДЕКС!»

У жителя Сум М. Гайдара вкрали велосипед. Пошуки злодія завершилися тим, що слідчий Ковпаківського райвідділу внутрішніх справ міста А. А. Дерев'янко закрив справу за... малозначимістю.

Начальник слідчого відділу обласного управління внутрішніх справ В. П. Кудар повідомив, що замітка обговорена на оперативній нараді. Враховуючи те, що слідчий Дерев'янко працює на цій посаді недавно, йому суворо вказано. Постанова про припинення кримінальної справи відмінена, нині проводиться додаткове розслідування. За наслідками перевірки, проведеної МВС УРСР, начальнику слідчого відділення Ковпаківського райвідділу А. А. Батраченку оголошено догану.

Народні усмішки

ДОМОВИВСЯ

Теща каже зятю:

— Оце, синок, я вже старенька, немічна, скоро буду помирати. Ти б домовився, щоб мене поховали на кладовищі в гарному місці.

— Добре,— погодився зять,— але для цього треба могорич.

Теща дала гроші.

Ввечері приходить зять п'яний та й каже:

— Оце, мамо, де був, з ким пив, про що говорив — не питайте, а на п'ятницю будьте готові.

Повідомив М. ЦЕХМЕЙСТЕР.

с. Гуто-Потіївка
Радомишльського району
Житомирської області.

НЕ ПОЩАСТИЛО

— Де ж твоя дичина? — питає жінка чоловіка, що повернувся з полювання.

— Не пощастило: вся попадала в річку й попливла за водою.

— Тоді тобі й дома не пощастило.

— Як саме?

— Вечеря за димом полетіла.

Повідомив В. СОПРОНЮК.

с. Троянівка
Маневицького району
Волинської області.

ВИПРАВДАЛАСЬ

Дівчина дорікає знайомій молодиці:

— Я ж просила, щоб ви нікому не говорили, що я засватана.

— Я й не казала, а тільки спитала куму, чи вона знає про це.

Повідомив А. БІГУН.

м. Харків.

ЖІНКА І ГУДЗИК

Ж і н к а: — *Я читала, що тепер люди живуть на десять років довше.*

Ч о л о в і к: — *То, може, знайдеш якось час пришити мені гудзик?*

СПАДОК

— А що з вами, куме? Обличчя в синцях і зуби вибиті?

— Та, знаєте, вчора ми ділилися спадком, і я дістав свою частку.

Повідомив В. СКИЦЬКО.

с. Залуква
Галицького району
Івано-Франківської області.

Мал. В. СОЛОНЬКА

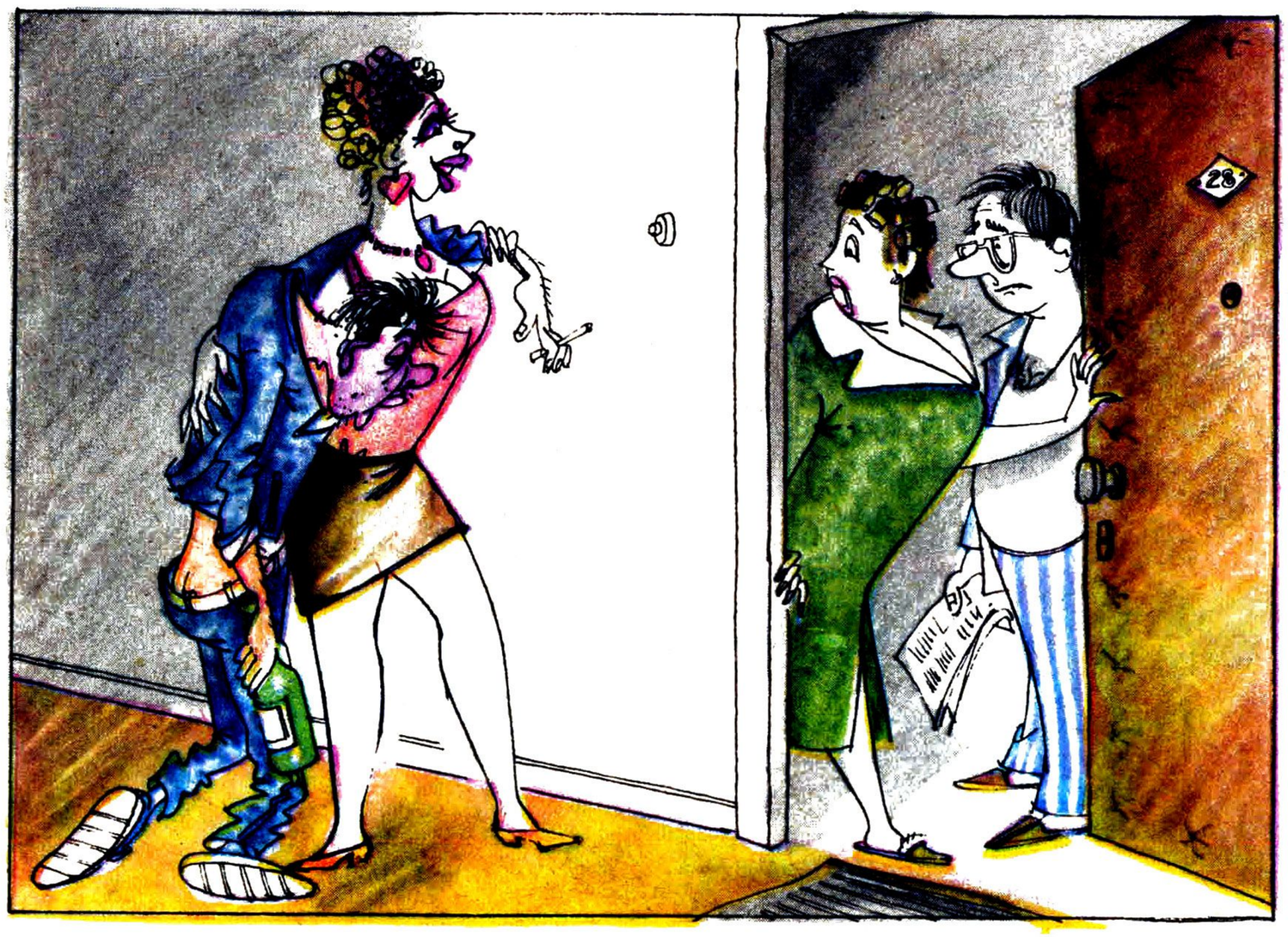

— Доню, хто це?
— Проспиться — запитаю.

ЖІНКИ

УСМІШКА

Чужа жінка — як свято, а своя — як буденний день. У чужої губи — мед, очі — дві криниці, у своєї — не пам'ятаю. Чужа ніжками перебирає, як танцює, своя стоптаними капцями човгає. Чужа жінка заговорить — заспіває, своя тільки лаятися вміє. Своя підлогу на кухні миє, а чужа по телевізору виступає. У чужої волосся — пух лебединий, у своєї з-під хустки не видно...

— Миколо, схаменися, не гуляй, це добром не скінчиться!

Свою жінку слухати — щастя не знати!

Іду, чужими жінками милуюся, вдихаю чарівний аромат їхніх парфумів (від своєї кухнею пахне).

Ген чоловік жінку повів — ставна, не йде, а виступає, сукня до лиця, букетик квітів на грудях, а сама, як квітка, посмішкою цвіте. Звичайно, чоловіку приємно таку красуню по місту провести, не те, що свою — соромно людям показати.

Догнав, подивився ближче...

— Ой, людоньки, куди ж то він мою жінку повів?!!

Валентина УСЕНКО.

Черкаська область.

Вісті з того світу

І сміх, і гріх

НОВЕ В ХІМІЇ

Виявилося, що серед новітніх досягнень сучасної хімії є й таке, що про нього донедавна й не догадувалися шановні вчені хіміки. Та й дізналися про це першими не вони, а банківські службовці. Сам же той внесок у науку зробила зграя американських шахраїв, забезпечивши цим собі можливість цупити чималі гроші.

Робилося це так. Хтось із тих спритників відкривав свій рахунок у якомусь банку. Відкривав звичним у США способом, пред'являючи чек на кругленьку суму. Невдовзі з рахунку ті гроші знімалися, вже готівкою.

Так у чому ж тут секрет, питаєте? А в тому, що той чек — фальшивий. Коли ж у банку це виявляли, то нічого вже зробити не могли — доказів не залишалося. Бо досить було той чек певний час у руках потримати, як він, бувши оброблений якимось новим спеціальним хімікатом, розсипався буквально на порох. От і спробуй після цього заводити розслідування!

КЛОПОТИ МУЖА ДЕРЖАВНОГО

Американські ракети «Стінгер» зажили сумнівної слави тим, що ними Вашінгтон щедро озброює афганських опозиціонерів та й ще декого. І от через ті «Стінгери» останнім часом дуже засмутився американський сенатор Хелмс. Річ у тім, що того добра ракетного у США напродуковано чимало, і ось тепер, на думку Хелмса, воно під загрозою: підписано ж документи про політичне врегулювання афганського питання; йдеться до того, що й з іншими подібними питаннями слід на тверезу голову розбиратися. А як же бути зі «Стінгерами»?

Хазяйновитий (і войовничий!) сенатор радить: спочатку використати всі «Стінгери», які для використання призначалися, а вже після того утрясати все інше — вести переговори і т. д. Інакше ж, мовляв,— нерентабельно, явні витрати!

ЗМИЛОСЕРДИЛИСЯ...

Міст Ватерлоо — визначна прикмета британської столиці. Він фігурує в романах, кінофільмах тощо. А з якихось пір іще одна обставина знаменитості йому додала: його уподобали лондонські бездомні. Але не з потягу до романтики, екзотики: просто — під тим мостом можна переночувати. Бездомних же в Лондоні — тисячі, от і змагаються за місце під мостом.

Про це дізналися на самому верху уряду Великобританії. Отож, уболіваючи за тих горопах, негайно наказали допомогти їм у скруті. Ні, споруджувати домівки для бездомних ніхто не збирається, зате наказано впорядкувати територію під мостом. Навіть не забуто про спеціальні щити, якими належить затуляти цю територію од вітрів.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

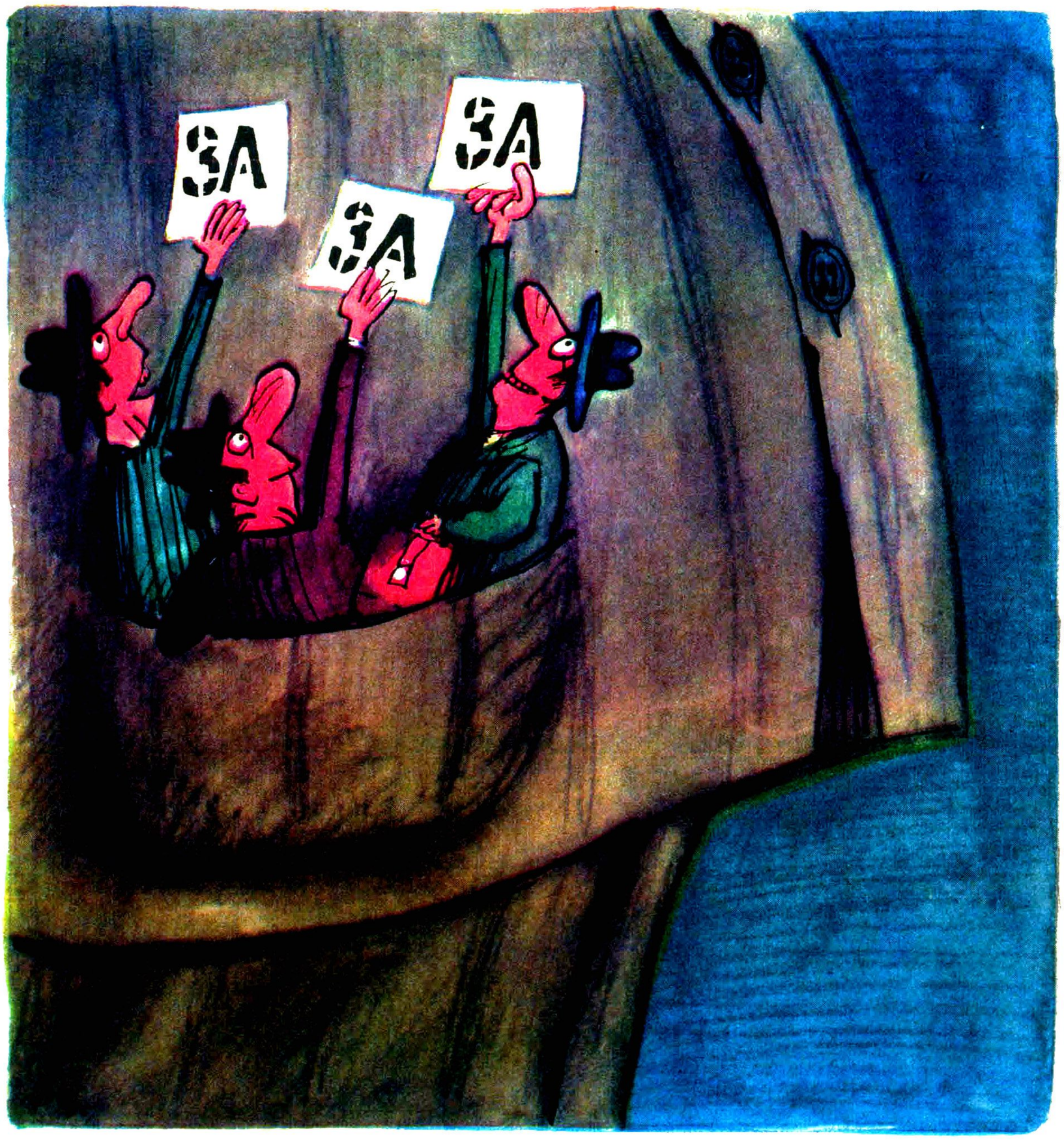

КАРДИНАЛИ ПРОТИ РЕДАКТОРІВ

Подібні на літераторів каноники і літератори, схожі на каноників, тепер усе частіше втуплюють свій зір у небеса, благаючи допомоги й підтримки: «Господи, обережи писання наші!»

А річ ось у чім: щодо католицьких видань останнім часом посилився контроль, цензура і відвертий диктат нунціїв та конгрегацій з питань друку. Викликано це приходом до влади в центрі католицизму консервативних діячів, які вважають свободу особи і свободу слова підступом диявола.

Дійшло до того, що головні редактори найбільших католицьких видань США, Канади, Іспанії, Швейцарії, ФРН та Італії підписали маніфест, у якому в один голос вимагають від папського престолу свободи друку.

У відповідь багатьох із них було викликано «на килим» у Ватіканський палац, де вони вислухали кардинальські нотації, в яких прозоро натякалось на, так би мовити, неповну службову відповідність. Більше того, віднині редактори зобов'язані заздалегідь подавати гранки своїх часописів монсеньйорам-цензорам.

По-різному відреагували редактори на кардинальський покрик. Приміром, італійські журнали «Фамілія крістана» і «Чівільта каттоліка» упокорились, але створили спецархів, куди разом із номером, який вийшов за підписом кардинала, підшивають і гранки, безневинно ним зарубані. Кажуть, для нащадків.

Інші продовжують боротьбу. «Політика обмежень, яку проводить Ватікан,— заявив, приміром, Ян Гротерс, координатор Міжнародної зустрічі католицьких видавців,— справляє особливо гнітюче враження саме зараз, коли політика гласності, яку проводить Горбачов, дає позитивні наслідки в Радянському Союзі і в усьому світі».

Певно, папські цензори не хочуть розуміти, що вони порушують одразу дві біблійні заповіді: «не укради» і «не вбий». Бо ж, викреслюючи шпальти, абзаци, рядки католицьких журналістів, вони крадуть у них не тільки свободу слова, але й гонорар; до того ж, вони вбивають їх морально, бо письменник без публікацій — що полководець без армії.

Але за кардиналами не тільки влада, а й останнє слово. Ось чому чути шепіт редакторів у приймальнях папських цензорів: «Господи, помилуй», «Пронеси, господи».

Р. БЕКНАЗАР-ЮЗБАШЕВ.

З МОЗАМБІКСЬКОГО НАРОДНОГО ГУМОРУ

Асоціація таксистів надрукувала в газеті таке оголошення: «Сповістіть, де ви знаходитесь і куди маєте їхати — і ми одразу ж будемо до ваших послуг».

Через деякий час Асоціація отримала листа: «Знаходимось за 16 миль вище 38-ї паралелі, в Китаї, недалеко від головної дороги. Терміново потрібне таксі».

* * *

Двоє давніх друзів згадують, як вони познайомились зі своїми дружинами.

— Я познайомився зі своєю дружиною за три місяці до весілля.

— Маєш щастя. Адже зі своєю я по-справжньому познайомився лише через три місяці після весілля.

* * *

Вдягаючись, чоловік сердито каже жінці:

— Ти не випрасувала мій костюм.

— Випрасувала, любий.

— Неправда! В кишені було сто доларів і вони на місці.

* * *

Службовець дуже ввічливо звертається до шефа:

— Сеньйор Фернандо, моя дружина робитиме завтра генеральне прибирання в квартирі. Чи не змогли б ви відпустити мене з роботи, щоб я їй допоміг?

— Навіть не думай про це. Маємо дуже багато роботи.

— Велике вам спасибі, сеньйор Фернандо. Ви навіть не уявляєте, який я вдячний за ваші слова.

* * *

— Уявляєш собі, яка маленька кімната, де я живу: я змушений навіть кота віддати сусідові.

— Уявляю, але моя — ще менша. Коли до неї заходить сонце — я повинен виходити.

* * *

Сержант до новобранця:

— Умієш плавати?

— Так точно, мій сержанте!

— Де навчився?

— У воді.

* * *

— Як можна визначити розумові здібності чоловіка?

— Коли він говорить.

— А жінки?

— Коли вона мовчить.

* * *

На вулиці під час прогулянки жінка каже чоловікові:

— Франтішко, коли йде якась жінка, ти на неї так дивишся, ніби забуваєш, що ти жонатий.

— Навпаки. Тільки тоді я про це й згадую...

* * *

На виклик з вулиці з хати вийшов чоловік.

— Сеньйор, ви господар цієї хати?

— У даний момент — так.

— А чому «в даний момент»?

— Моя дружина кудись вийшла...

* * *

Суддя запитує жінку-свідка:

— Ваш вік, моя сеньйоро?

— Прошу вибачити, але я не пам'ятаю. Була такою маленькою, коли народилась...

* * *

Після доброї сварки жінка говорить чоловікові:

— Зробила я дуже погано, що не послухала поради моєї матері.

— І що ж вона тобі радила?

— Не виходити заміж за тебе.

— Ти дивись! А я до цього часу був такої поганої думки про неї.

* * *

О к у л і с т:

— То як ваш хлопчик у нових окулярах?

М а т и:

— Дуже добре, лікарю. Все бачить. Але щоб він випадково не пошкодив собі очі, ми вийняли з окулярів лінзи.

* * *

Розмова молодожонів:

— Ти такий неорганізований! Ніколи не знайдеш своїх речей, не спитавши мене. Як ти жив, коли був нежонатим?

— В той щасливий час всі мої речі знаходилися там, де я їх клав.

* * *

Директор підприємства зайшов до канцелярії і питає завідуючого:

— Скільки службовців працюють у канцелярії?

— Близько половини з тих, що тут є...

* * *

Школярик, виконуючи домашнє завдання, питає батька:

— Тату, що таке «міні» і «максі»?

— «Міні» — це та зарплата, що я одержую, а «максі» — це витрати, що робить твоя мати.

* * *

Зустрічаються двоє друзів, в одного з них підбите око.

— Що трапилось?

Другий відповідає:

— Ти пам'ятаєш оту красиву жінку, що ми позавчора бачили у вікні і ти сказав, що вона вдова?

— Добре пам'ятаю.

— Тоді знай, що це не так...

* * *

Розмова між фабрикантами.

— Я наймаю на роботу тільки тих робітників, що мають жінку та тещу.

— Чому?

— Тому, що вони ніколи не поспішають додому...

Переклав з португальської Микола ГРИБ.

От і посміємося!

МІНІМОНОЛОГ

Розумні люди кажуть, що сміх продовжує життя. Ось тому і полюбляю я ходити туди, де продовжують.

Наприклад, у кіно на комедії. Особливо — якщо про дефіцит чи про торгівлю. Добряче, буває, вдаряють по сатирі сценарист та режисер. Отож сміюся так, що із стільця падаю. А інколи просто шедеври видають. Пісенька, наприклад, одна дуже запам'яталась і припала до душі: «А в нас все «схвачено», за все заплачено...» Ну, прямо в яблучко!..

І в театрі сатири полюбляю життя продовжувати, і на виставках карикатур. І, зрозуміло, жодного путящого естрадного концерту не пропускаю — ціную кожен шанс зміцнити сміхом здоров'я. А там, на концертах, ох як люблять по торгівлі і сервісу пройтися, по баличку та ікорці, по імпортним колготкам і цим... ви розумієте...

Усіх, усіх письменників та артистів, блондинів та брюнетів люблю слухати. І особливо самого... найпопулярнішого... прізвище забув... Ох, як врізає — повний завал! Словом, йду від естрадників бадьорим, а отже — здоровим.

...Але особливо гріє мене думка, що завтра вранці геть всі вони — і блондини, і брюнети, і талановиті, і не дуже прийдуть до мене. Бо я у торгівлі працюю. От коли на повну котушку продовжу собі життя. Адже вірно кажуть: «Добре сміється той, хто сміється останній».

Михайло ФРЕНКЕЛЬ.

Страшне перо не в гусака...

«Оголошення
Приймаю на квартиру двох девочек або одного мальчика, желательно мужчину. Обращаться після обіду».

Надіслала Г. ТОМИЧ.

«Телефонограма
Директору радгоспу
Обстежити всі площі ячменю, які полягли з представниками Держстраху в зв'язку з градобоєм.
Голова ради РАПО Черпак».

Надіслала Е. КОВАЧ.

«Сьогодні відбудеться лекція про СНІД для співробітників».

(З об'яви).

Надіслав А. ВИШИНСЬКИЙ.

«Обьяснительна
Дорогой товарищ начальнік прошу мене простить що я на работі спав. Бо я з жінкою посварився, купив пляшку коняку, його випив, нічого не з'їв і він мене завалив».

Надіслав М. КИРИЧИК

«Сьогодні в клубі отчотний концерт великого рогатого комплекса».

(З об'яви).

Надіслав М. ПЕЛИПКО.

«СПРАВКА
Видана лошаті в тому, що воно є дійсно круглий сирота і потребує молока в кількості дев'ять літрів».

(З довідки ветфельдшера).

Надіслав М. ЄВТУШЕНКО.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

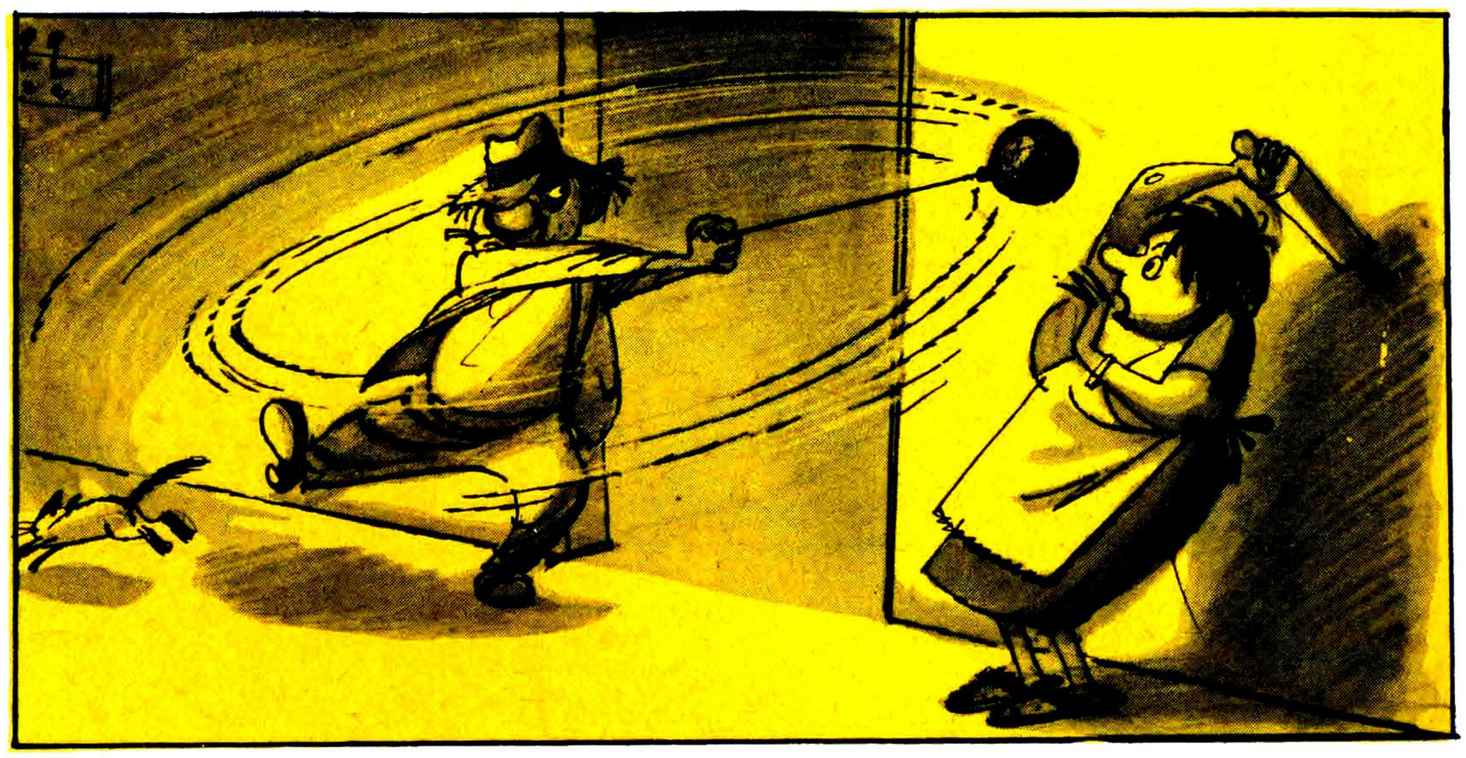

Без слів.

КОРОТКО КАЖУЧИ

● *Перебудова бюрократа: прискорив опускання шлагбаума на шляху прогресу.*

● *Сторінки Червоної книги политі кров'ю багатьох тварин.*

● *Хамелеон завжди фарбується за останнім криком моди.*

● *Розвиваючи злопам'ятність, можна вилікуватися від склерозу.*

Олег СЕЇН.

ГУМОР НАШИХ ПОБРАТИМІВ

Мал. А. МУРАШКА («Вожик», м. Мінськ)

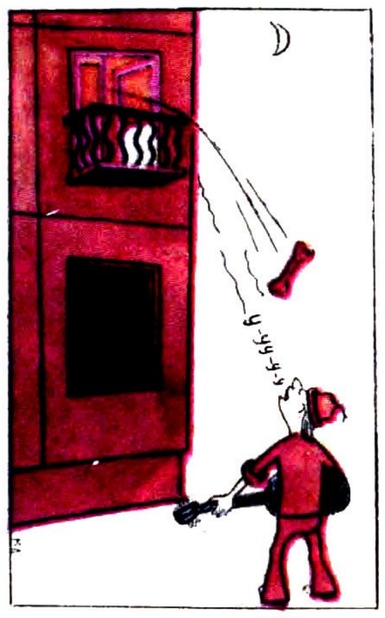

Без слів.

Мал. І. МИЦУ («Кіперуш», м. Кишинів)

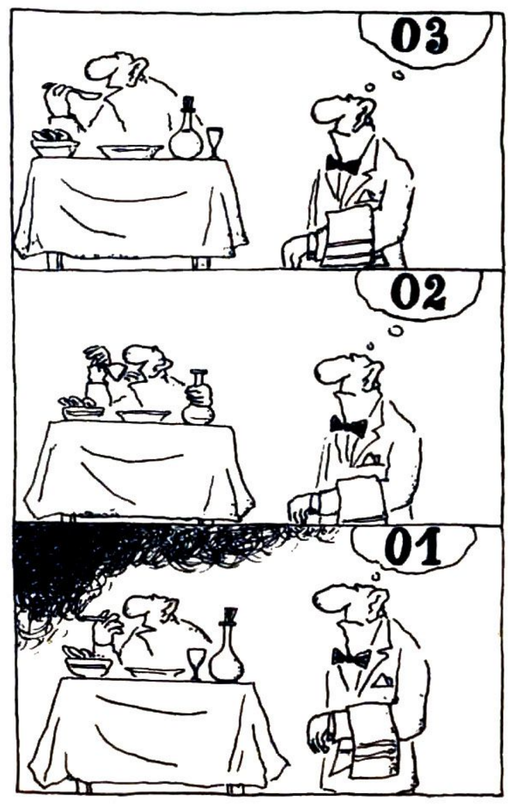

Без слів.

Мал. В. ДУБОВИКА («Вожик», м. Мінськ)

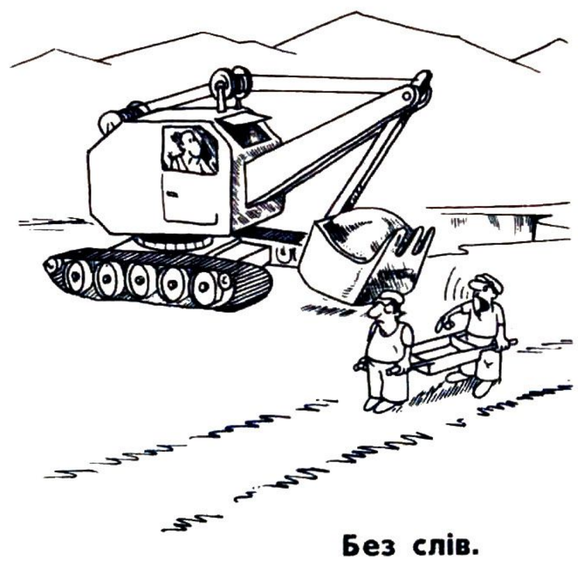

Без слів.

Мал. М. ЛАРИЧЕВА («Кіперуш», м. Кишинів)

Без слів.

Мал. В. ДУБЧАКА («Кіперуш», м. Кишинів)

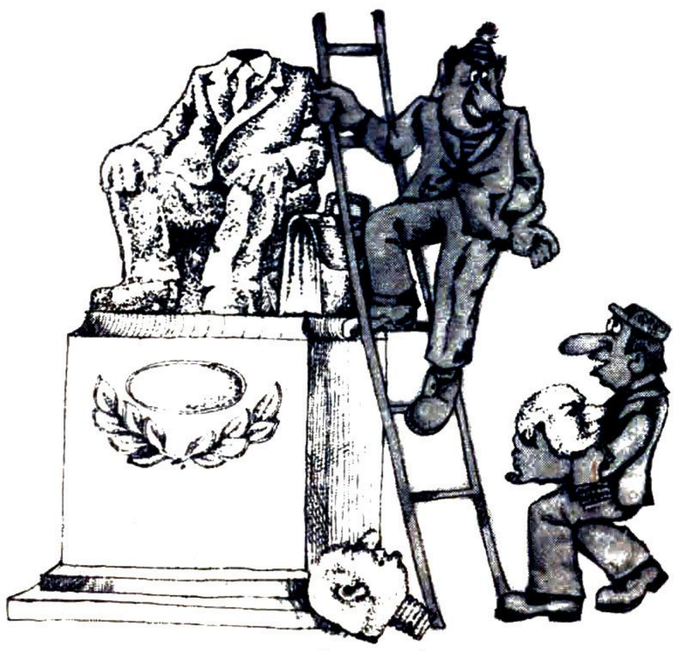

Без слів.

Мал. А. МЕРЗЛІКІНА («Кіперуш», м. Кишинів)

Без слів.

Головний редактор
Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія:
В. БОЙКО,
В. БОНДАРЕНКО,
А. ВАСИЛЕНКО,
П. ГЛАЗОВИЙ,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ
(головний художник),
Ю. ІЩЕНКО
(відповідальний секретар),
Ф. МАКІВЧУК,
Д. МОЛЯКЕВИЧ,
М. ПРУДНИК,
І. СОЧИВЕЦЬ,
В. ЧЕПІГА
(заступник головного редактора).

Журнал «Перец» № 15 (1273)
(на украинском языке)
Издательство «Радянська Україна».

Здано до набору 01.07.88.
Підписано до друку 19.07.88.
БФ 43170.
70×108/₈. Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн.
фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 2243600 прим. Зам. 03420.

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

© Журнал «Перець» 1988 р.

Видається з січня 1927 року.
Виходить двічі на місяць.

Адреса редакції:
252047, Київ-47,
вул. Петра Нестерова, 4.
Тел. 446-84-21, 441-89-37, 441-89-38.

Адрес редакции:
252047, Киев-47,
ул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Рукописи не повертаються.
Передруковуючи із журналу матеріали,
треба обов'язково посилатись
на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку
видавництва «Радянська Україна»,
252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Ордена Ленина комбинат печати
издательства «Радянська Україна»,
252047, Киев-47, проспект Победы, 50.

Текст набрано із застосуванням
вітчизняного фотонабірного
комплексу «Каскад»

ЗВІТ

УСМІШКА

— Марате Петровичу, можна?

— Що в тебе, Віталію?

— Звіт.

— Ага, ти вже закінчив. Чудово! Давай сюди, подивимось. Т-так, т-так, угу, правильно, так, е-е... Що ж, загалом добре. Крім оцього місця: «Тридцять вісім бригад із сорока працюють у халатах нового зразка». Віталюню, ти ж знаєш, від нас ниньки вимагають, щоб скрізь виявляли хиби, критикували.

— Зрозумів. За тиждень, Марате Петровичу, перероблю.

...Наступного понеділка Віталій прочитав шефу новий варіант: «Дві бригади досі працюють у халатах застарілого зразка».

— Гм... Це вже краще. Але, знаєш, Віталюню, аналізу тут майже нема. А нас за це б'ють тепер. Треба зробити так, щоб критика, як тобі сказати, не виглядала поверховою. Отже, даю тобі ще два тижні, а ти вже постарайся.

У точно зазначений термін Віталій урочисто приніс шефу кінцевий варіант:

«Слід окремо розглянути той факт, що дві бригади досі працюють у халатах морально застарілого фасону, які мають лише дві кишені, куди вміщується дуже обмежена кількість деталей. Чорний колір халатів, який ще в стародавній міфології уособлював сили зла, пригнічує робітників... Все це негативно впливає на морально-психологічний стан колективу, веде до збільшення плинності кадрів, кількості стресів, конфліктів, захворювань, правопорушень... А це, у свою чергу, приводить нас до висновку, що підприємство, а отже, і вся галузь матимуть значні збитки, якщо не приділятиметься належна увага оснащенню робітників спецодягом, який відповідатиме всім вимогам сьогоднішнього дня...»

— Молодець! Оце саме те, що треба! — шеф не витримав і цьомкнув Віталюню у спітніле чоло. — В наступному півріччі проаналізуєш роботу ще одного заводу...

Дмитро ДОБРОВОЛЬСЬКИЙ.

м. Новоазовськ.

Теми малюнків цього номера придумали: Л. Телятников, В. Коноваленко, В. Чечин, В. Губін, В. Чмирьов, М. Вайсборд, О. Монастирський, Є. Милутка, Р. Друкман, В. Половинко, В. Мохов, А. Василенко.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

Ціна номера 30 коп. Індекс 74393.
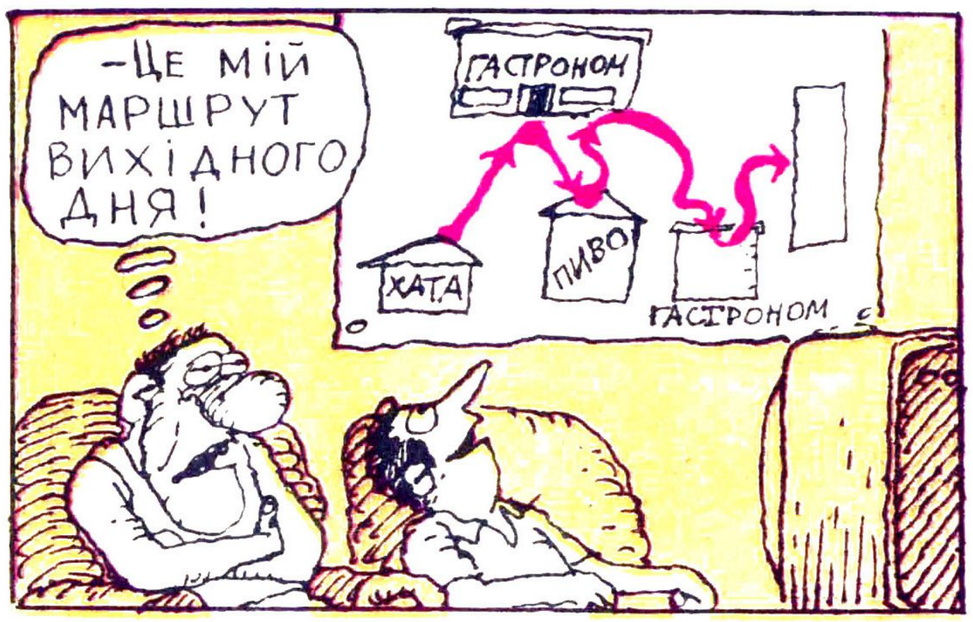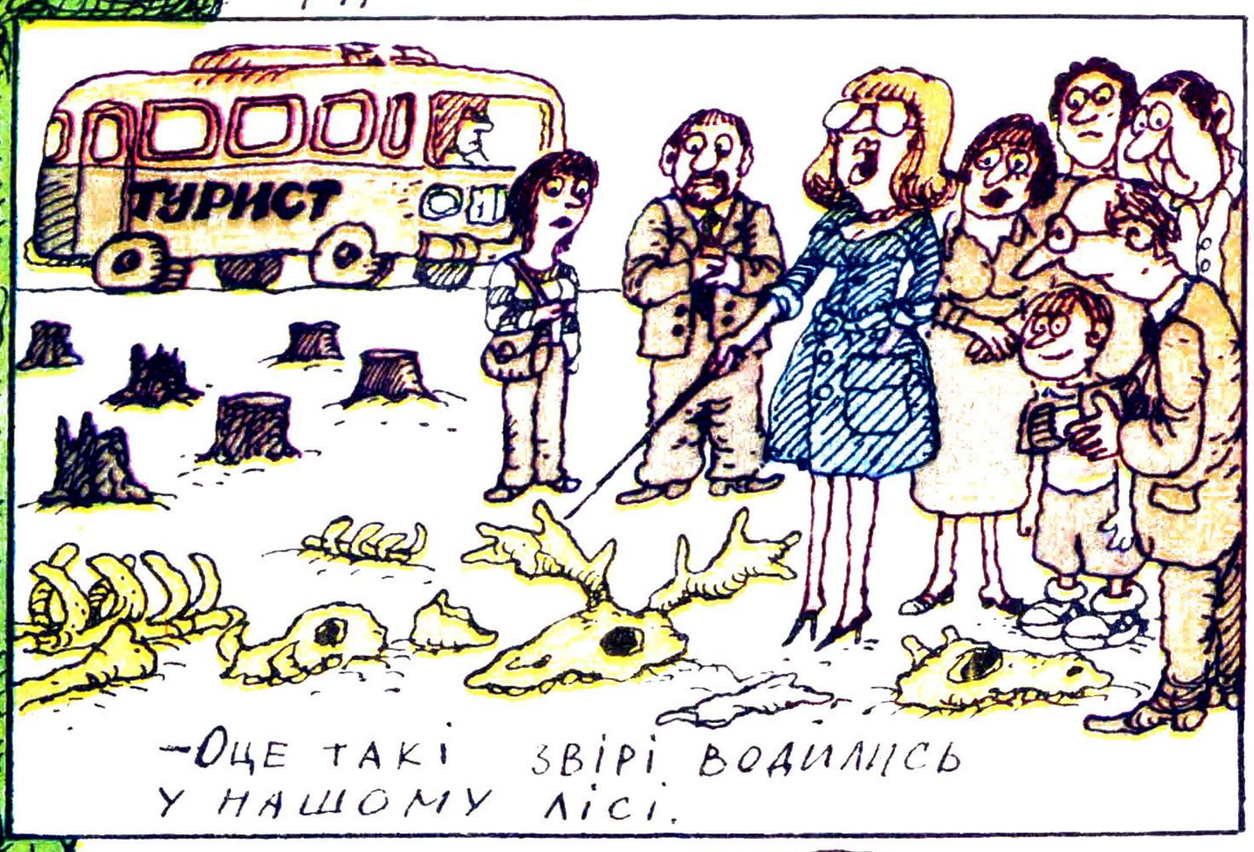
ПРИГОДИ НА ЛОНІ ПРИРОДИ